

újváros

XXXI. ÉVFOLYAM • JÚLIUS–AUGUSZTUS • ÁRA: 700 FT

2019
4. szám

30 ÉVE A BERLINI FAL NÉLKÜL
AZ ÚJ VÁROSSAL

Tartalom

4 **vissza**tekintő

30 éves az Új Város
Új Város Szerkesztőség

6 **társ**adalom

Az egészséges közösség
elfogadja a kritikát
Interjú Inaki Guerrero
pszichológussal
Martin Hanus

9 **eu**rópa

Eső áztatta Csíksomlyó
Nagy Károly

Személyesen
a román-magyar
kapcsolatokról

Antal Gergely

12 **egy**ház

Rejtett kincseket
hordozunk

Beszélgetés Jean Vanier-vel

14 **arc**kép

A Választott hazatért

Ivánszky Gábor fokolarinóra
emlékezünk

Ferenczy Zoltán

17 **öko**világ

Milyen jövő vár ránk?

Világunkat formáló
megatrendek

Soós Rita

20 **kép**írás

Bent és kint

Antal Gergely

22 **hír**mozaik

Megőrizni az ősit

Antal Gergely

Egy polgármester életét
adja a városáért

Paksy Eszter

Új lendülettel a békéért

Bodnár Tímea

24 **irány**tű

Elsőként szeretni

Michele Zanzucchi

26 **élet**ige

Viszonzást nem várva

Letizia Magri

27 **igen**lét

Mi állhat közénk?

A szabályokon túl

28 **élet**ige

A valódi gazdagság

Letizia Magri

29 **igen**lét

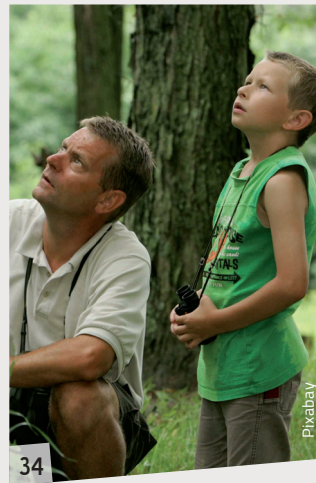
Beszélgetések
a műtőben

Komolyan vettem

30 **gyöngy**szem

A fáraók népének kin-
cse a 21. században

Mészáros Ilona

32 **élet**mód

Hogyan maradjunk
lendületben?

Smohai Máté

34 **társ**astánc

Apaszerepben

Visy Petra

36 **me**seország

Pótkerék Peti kalandjai

Írta: Rummy Ágnes

Rajzolta: Jánossy Zsófia

38 **szem**revaló

Lány a Holdról

Elwinger Tamás

Magyar nyelv otthon

Antal Gergely

Falak nélkül

► Csíkné Sisák Zita //

Thomas Ulrich / Pixabay

Éppen harminc éve, 1989-ben, a változás szele söpört végig Európán, s ereje nemcsak a híres/hírheft berlini falat döntötte le, hanem határokat nyitott meg, s a szabadság édes illatával árasztotta el a kontinens keleti felét is. Akkoriban, 13 évesen, ebből csak annyit érzektem, hogy nem jártunk többet őrsgyűlésre és piros nyakkendőt sem kötöttünk az ünnepeken. Aztán 1990 nyarán sutba dobhattuk az orosz könyveinket is, s ősztől végre nyugati nyelvet tanulhattunk. A középiskola évei alatt lépésről-lépésre, tanárainkkal együtt tanultunk bele a szabadságba, mi voltunk az első évfolyam, akik már sok mindent másként, kötöttségtől mentesen csinálhattunk. Az iskola egyik vitrinében ki volt állítva egy darab kő, a berlini fal egy darabja, mely Európa megosztottságának és elnyomásának egyik fő szimbóluma lett. Gyakran elidőztem e kő előtt, mert nem tudtam elképzelni az építőket, s kamaszos daccal hittem, hogy márpedig ilyen többet nem fog épülni, hogy lehetséges a falak nélküli világ. A berlini fal ma már valóban csak emlékhely, de az azóta eltelt időben több ezer kilométernyi fal épült szerte a világon (Európában is). A fal feladata, hogy megvédjen, de eközben az egyik oldalon elzár, a másikon kirekeszt. Elválaszt, távolságot teremt, elveszi a megismerés és találkozás lehetőségét, elveszítjük a szabadságunk általa. Mindez persze összefügg a bennünk is emelkedő mentális falakkal, melyek a politikában, sajtóban, közbeszédben is megjelennek: a másiktól való félelemmel kezdődik, ami gyűlöletté fokozódva aztán könnyen erőszakba torkollik. A fal építése viszont sosem

az építőkövek egymásra rakásával kezdődik, hanem már azzal, amikor begubózom a saját kis világomba, s elhatárolódom mindentől, ami más. De mindig vannak olyan emberek, akik a falak ledöntésén fáradoznak, akik testvéri viszonyokat próbálnak építeni a különböző csoportok között.

Ilyen példa előttünk Jean Vanier, aki kitarta otthona ajtaját két értelmi sérült fiatal előtt, s mozgalmával sokakhoz közel hozta a fogyatékos embereket. (12. o.) Így tesznek azok a fiatalok, akik Erdélyben élve, a történelmi sérelmek ellenére szeretettel fordulnak a románok felé. (10. o.) A közösségeinkben lévő falakat paradox módon azzal csak növeljük, ha nem mondjuk ki a véleményünket. Merjünk hát vitázni, bíztat Inaki Guerrero baszk pszichológus. (6. o.) A világonkat érintő megatrendekről szóló cikk rámutat, hogy a krízis gyökere a jólét falai mögé bújt ember, aki nem vesz tudomást viselkedésének hatásairól. (17. o.) Az Egyiptomból érkező hírek többnyire a keresztény kisebbség elnyomásáról szólnak, míg Mészáros Ilona a békére törekvő muszlim-keresztény mindennapokról számol be. (30. o.) Arckép rovatunkban Ivánszky Gábor váratlanul elhunyt fokolarinóra emlékezünk, aki maga fogalmazta meg, hogy szemlélődő alkata ellenére Isten azért helyezte e közösségbe, hogy kényszerüljön folyamatosan kilépni önmagából. (14. o.)

A másik felé fordulni, kapcsolatokat építeni, falakat ledönteni. Ezzel az indítatással kezdték el írni az Új Várost a rendszerváltás hajnalán, harminc éve, és ezért dolgozunk ma is, mert célunk változatlan: „Legyenek mindnyájan egy!” //

30 éves az Új Város

1989, a rendszerváltás éve sok új lehetőséget hozott magával, így az a régi vágy is testet öltött, hogy a Fokoláre Mozgalomnak saját, magyar nyelvű lapja legyen. Az olasz Città Nuova kistestvéreként megszülető Új Város még A5-ös méretben, fekete-fehér kiadásban látta meg a napvilágot, de ahogy minden gyermek, családjának mégis ő volt a legszebb, mert magán viselte a mozgalom fő vonásait: az egység iránti vágyból, a kölcsönös szeretetben született, azért, hogy a „Legyenek mindnyájan egy!” szellemiségét képviselje a sajtóban is. Ma is, 2019 nyarán, a közösségi oldalak, a Youtube, az Instagram világában újra és újra azt keressük a szerkesztőségben, hogyan szolgálhatjuk legjobban küldetésünket, melyet már a legelső lapszámban megfogalmaztak az akkori szerkesztők:

„Lapunk egy szerény kezdeményezés, munkatársaink nem hivatásos újságírók, de mindannyiunkban az a meggyőződés él, hogy a szeretet mindent megújít, élettel tölt el és megoldás minden helyzetben. Szeretnénk, ha lapunk minden rovata, minden írása ezt a meggyőződésünket közvetítené.”

Az Új Város az elmúlt harminc év alatt időről időre igyekezett megújulni – mint arra neve is kötelezi – de minden megújulásban szem előtt tartottuk a kommunikációnk kettős célját, amelyet idén tavasszal a szerkesztőségek nemzetközi találkozásán Maria Voce Emmaus így határozott meg:

„Tanulmányozzuk együtt, mit kell tennünk ahhoz, hogy a sajtónk, a weboldalunk vagy bármilyen felületünk tényleg stratégiai eszköz legyen, vagyis szolgálja a Mű stratégiáját. És mi a Mű stratégiája? Formálni tagjait és terjeszteni az egység karizmáját. Azt szeretnénk, hogy a mozgalomhoz tartozók képzetek legyenek ebben a szemléletben, és ne csak ők maguk, hanem legyen hova nyúlniuk, hogy terjesszék ezt a karizmat.”

A Città Nuova 50. születésnapját köszöntő beszédében Chiara Lubich 2006-ban még konkrétabban kijelölte a lap misszióját:

„A Città Nuova véleményformáló lap szeretne lenni, ami mindazokhoz szól, akikben valamilyen módon él a béke, az igazságosság, a szabadság, az igazság eszménye. Az egység eszménye. A Città Nuova kovász, só, fény. Társadalmi téren, a civil világban a Città Nuova választ akar adni arra az újdonság igényre, melyet az utóbbi évek háborúi és a terrorizmus különös erővel vet fel: a világ a testvériséget kiált. Vallási téren pedig a Novo millennio ineunte kezdetű buzdításban felvázolt egyházképet szeretné hirdetni, elősegíteni, támogatni és terjeszteni. Ez pedig a kommunió egyháza.”

A magyarországi testvérpap jelentőségéről, a szűkebb-tágabb közösség életében betöltött szerepéről a 15. évfordulón Vizsolyi László, egykori főszerkesztő így fogalmazott: „Az elmúlt 15 év alatt mennyi segítséget, bátorítást, új távlatot, fényt és erőt adott az Új Város, hogy megkezdett utunkon együtt mehessünk tovább! Ez a néhány sor egyszerűen túl kevés ahhoz, hogy akár csak próbát tegyünk röviden

1989–2019

összefoglalni a kapott ajándékokat. Ha csak arra gondolunk, hogy mit adott nekünk, akik érte dolgozhatunk... Előttém megjelenik sok-sok arc, akiknek odaadása nélkül az újság ma nem létezne. Rácz Lcát, aki sokáig fordítóként és lektorként dolgozott a szerkesztőségben, nem lehet nem megemlítenem név szerint is. Tizenöt évvel ezelőtt nagy lelkesedéssel vágtunk bele a munkába. Közülünk senkinek nem volt fogalma, hogy tulajdonképpen mire is vállalkozunk. Közben sokat tanultunk, és igyekszünk szakmailag egyre jobb munkát végezni, de az elsődleges cél azóta sem az, hogy „profik” legyünk. Aki egyszer részt vett már egy Máriapolin, az jól tudja, hogy mit jelent a kölcsönös szeretetben meg tapasztalni Isten jelenlétét az emberek között. Az újság ezt az életet kívánja folytatni, továbbadni a maga módján. Mi, akik egy-egy szám megjelenéséért dolgozunk, próbáljuk egymás között a munkában is tovább élni a Máriapolit. Bizonyos értelemben valamennyi olvasó egyben munkatárs is, hiszen az újság ennek az országhatárokat és nyelvi korlátokat nem ismerő nagy közösségnek az életét mutatja be: a Máriapolin, a családban, a munkahelyen, a plébánián, a politikában... Igen, mert Jézus közöttünk ugyan az Amerikában, Afrikában, Ázsiában, Csíkszeredán, Pécsen, vagy éppen Moszkvában.”

Az utóbbi hónapokban mintegy 250-en töltötték ki azt a kérdőívet, melyben próbáltuk feltérképezni, mit nyújt ma az Új Város és mire vágnak az olvasók. Válaszaikból kiderült,

hogy a személyes hangvételű, hiteles történetekre napjainkban is égető szükségünk van. Ezeken keresztül nemcsak megtudunk valami szépet, információkhoz jutunk, hanem saját hivatásunkat, saját életünk igazi értelmét is jobban megérthetjük. Erről beszél Luigino Bruni az *Il Capitale narrativo* (Narratív tőke) című kötetében:¹ „Ha nem sikerül a tapasztalatainkat történetekké alakítani, a tények nem válnak társadalmi jelenséggé, némák maradnak. Abból születnek a közösségi kezdeményezések, amikor megpróbáljuk valakinek elmesélni őket.”

Az Új Város a kezdetektől azon volt, hogy ilyen, az életből született és társadalmi kezdeményezéssé váló történeteket meséljen. A történeteink pedig közesek az olvasóinkkal, hiszen mindig is abból merítettünk, amit itt Magyarországon és az egész világon együtt éltünk meg az egység felé vezető úton.

Ma újra együtt keressük, hogy milyen formában tudnánk ezt a leggyümölcsözőbben folytatni: Nyomtatott magazinként? Online újságként? Bármit is hoz a jövő, harminc év nem kevés, van miért hálát adnunk. Köszönjük a bizalmat, a hűséget és kitartást! Kérjük a támogatást és azt, hogy írjuk tovább együtt közös történetünket. ///

Új Város Szerkesztőség

1 L. Bruni: *Il Capitale Narrativo*. Città Nuova, Roma, 2018.

Az egészséges közösség elfogadja a kritikát

Járja a világot és különböző közösségeket segít abban, hogy felismerjék valódi identitásukat. **Iľnaki Guerrero** baszk pszichológus és pszichoterapeuta ezúttal Szlovákiába látogatott, hogy a Fokoláre Mozgalom tagjainak a konfliktuskezelésről beszéljen.

Társlapunk, a Nové Mesto interjújának rövidített változata

► **Martin Hanus** //

Pszichológusként az Ön témája a konfliktus, ami kissé paradoxnak tűnhet egy olyan közösségben, ahol az egység fogalma rendkívül fontos. Mennyire volt nehéz ebben a közegben arról beszélni, hogy a konfliktusok elkerülhetetlenek és sokszor egészségesek is?

Az igazság az, hogy néhány évvel ezelőtt még szinte lehetetlen volt az egység lelkiségét élők körében ezekről a témákról nyíltan beszélni. Persze területenként különböző mértékben, a Mű eltérő fejlettsége, vagy még inkább a felelősök személyes beállítottsága okán. Észrevettem, hogy például Latin-Amerikában szabadabban fejezték ki magukat az emberek akkor is, ha véleményük nem egyezett a közösség

vezetőinek véleményével. Az Argentínából jött Ferenc pápa megnyilvánulásaiban is ez a szabadság látszik. Nálunk, Spanyolországban az elmúlt húsz évben nagyon pozitív fejlődést tapasztaltam: a nyílt és félelem nélküli beszéd vált jellemzővé. A kritika megfogalmazásának és elfogadásának képessége nagyon fontos, a személyes és közösségi érettség jele. Természetesen nem eshetünk abba a hibába, hogy mindig és mindent kritizálunk. Legyen egy egészséges, érett reflexiós folyamat, amelyben a kritika nem öncélú, hanem a jobbítást szolgálja. Ez a fajta kritikus álláspont hiányzott a mozgalomban, mivel létezik egy bizonyos fokú naivitás.

Mit ért naivitás alatt?

Úgy gondolom, hogy minden karizmatikus mozgalom, amelynek van egy erős ideálja, magában hordozza a naivitást vagy utópista gondolkodást. Követőik úgy gondolják, hogy az emberiség problémái egyszerre megoldódnak az új szemlélet eredményeként. Ez a naiv, emberi elképzelés azonban nem reális. El kell fogadnunk a határainkat, felismerni a valóságot, hogy mindig lesznek nehézségek, működési hibák, amelyekről beszélni és olykor vitázni is tudni kell.

Tény, hogy az alapítás idején sok mindent a feltétel nélküli és kritikamentes hozzáállás miatt sikerült megvalósítani. Ebben az időszakban félresöpörték a felmerülő kétségeket, és ez így volt helyes. Csak hogy a lelkesedésnek ez az időszaka véget ért. A mi feladatunk most az, hogy megtartsuk azt az ideált, amelyet az alapító Isten kegyelméből megértett és nekünk adott. Ehhez azonban szükséges az érési folyamat egyéni és közösségi szinten is, és kell a kritikus hozzáállás is, hogy helyesen lássuk, hogyan lehet ezt az ideált jól megvalósítani. A naivitás miatt eleinte nem vettük figyelembe a nehézségeket. Az mondtuk, hogy közöttünk nincsenek problémák, mert a nemes ideálok összetartanak bennünket. Az ideál valóban nagy, mi azonban ugyanúgy kicsik, gyengék és bűnösök vagyunk, mint bárki.

Lehet-e tudni, hogy mit gondolt a Fokoláre Mozgalom alapítója a konfliktusokról?

Chiara igazán szabad volt és nyitott a kritikára. Az Egyház sok jelenségével kapcsolatban ő maga is gyakran kritikát fogalmazott meg, álláspontja időnként egészen forradalmi volt. Pszichológusként azt mondanám, Chiara nagyon érett személyiség volt. Tény azonban, hogy mi, akik követtük őt, sokszor kritika nélkül álltunk a dolgokhoz. Úgy szoktam mondani, hogy bár azt tettük, amit Chiara mondott, de nem úgy tettük, ahogy ő maga tette. A mozgalomba nagyon sok jó képességű ember járt a kezdetektől fogva, de ők is nemegyszer megkérdőjelezés nélkül fogadtak el nézőpontokat, mert úgy érezték,

az adott helyzetben nem lehet változtatni. A hibák ellenére is mentünk előre, de nagyon fontos, hogy közben megkezdődött a természetes fejlődési folyamat is. Chiarához eljutottak a hírek a különböző problémákról, és ő maga mondta, hogy az ideál megvalósítása nem az első, hanem a második generáció feladata lesz. Ő tisztában volt azzal, hogy az első nemzedék feladata támogatni őt az ideál megfogalmazásakor, de a következő generáció fogja majd megvalósítani azt. Bölcs volt, tudta, hogy az alapító generációnak megvannak a maga korlátai.

A Fokoláre Mozgalom tagjai számára fontos fogalmak az egység és az elhagyott Jézus.

A gyakorlatban ezekre gyakran megoldási eszközként tekintettek. Ha valaki szenvedett, úgy vette, hogy szeretnie kell az elhagyott Jézust, és a probléma megoldódik.

Ez nem így működik. Szeretni az elhagyott Jézust egy lépés, ami felkészít engem, hogy készen álljak arra, hogy nehéz próbákon is egyfajta belső békével menjek keresztül. Csak hogy a problémát a felszínen is kezelni kell. A misztika és a pszichológia szemszögéből nézve az elhagyott Jézus koncepciója gyönyörű, de helyesen kell értelmezni. Ha belsőleg így élünk, akkor fogjuk tudni a problémákat a felszínen is félelem nélkül kezelni és a realitás tükrében látni. Ha valaki úgy értelmezi, hogy az embernek minden szenvedést magában kell megoldania, ez olyan teherré válik, hogy a tehetetlenségig megbénítja őt. Ugyanígy naiv elképzelés, hogy ha szeretek vagy újrakezdek, a probléma magától elmúlik. Időnként előfordulhat, de ez nem útmutató ahhoz, hogyan kezeljük a problémákat. Ha nem lépünk közbe, amikor szükséges, sebek keletkeznek, és idővel elgennyesednek.

Hogy állunk a problémakezeléssel most?

Még van mit javítani, de már lényegesen jobb a helyzet, mint néhány évvel ezelőtt. Volt idő, amikor azokra, akik aktívan szerettek volna megoldani valamilyen problémát és nevén nevezni, majdhogynem úgy tekintettek,

Iñaki Guerrero a Madridi Egyetemen tanított egyetemi tanárként. 2005 óta tíz évet szolgált Bilbao egyházmegyéjében pszichológiai tanácsadóként és párterapeutaként. Jelenleg a Fokoláre Mozgalom városkájában él az olaszországi Loppiánóban és a Sophia Egyetemen oktat, illetve tanácsadóként és pszichoterapeuta-ként dolgozik.

Új Város Archívum

mint eretnekekre. Ezt a felfogást már meghaladtuk, ma azt tekintjük legfontosabbnak, hogy milyen belső indíték mozgatja az illetőt, aki a kritikát megfogalmazza.

A nyílt és kritikus vitának megvan az a veszélye, hogy nem jutunk közös nevezőre. Ugyan képesek leszünk a konfliktust megfogalmazni, de nem leszünk képesek közösen cselekedni. Hogyan tudjuk ezt elkerülni?

Az ideál valami nagyon különlegeset kínál nekünk – a motivációnk és célunk mindig a szeretet kell legyen. Tehát nem arról szól, hogy el akarjam érni azt, ami tetszik nekem és elutasítsam azt, ami nem tetszik. A mi célunk az, hogy azt akarjuk, ami mindenki számára a legjobb. Ha ez a belső hozzáállás

mélyen meggyökerezett bennünk, akkor leszünk képesek veszíteni, feladni a saját elképzelésünket valaki más vagy az egész közösség javára. Ezzel a hozzáállással el tudjuk érni, hogy termékeny vitákat folytassunk. Ha Jézust helyezzük a középpontba, akkor a problémák könnyebben kezelhetők. Mély párbeszédre van szükség, ahol megértjük miért akar a másik valami mást és milyen szükségletei vannak.

A mozgalom nem könnyű időszakot él át, az alapító már nem él, a hivatások száma csökken, ami hosszútávú trendnek tűnik. Hogyan vihetjük tovább az egység ideálját ebben a helyzetben?

Bizonyos, hogy krízist élünk át, hiszen az alapító, aki tömegeket vonzott sajátos karizmájával, már nincs közöttünk. Másrészt, főként nyugaton

jelentős társadalmi változások zajlanak, a hagyományos értékek meggyengültek. Emiatt is nehezebb követni egy olyan karizmát, mint a miénk. Továbbá nem találtunk még olyan hajtóerőt, amely helyettesítené az alapító vonzó személyiségét.

Ez az erő eljön, ha képesek leszünk megtestesíteni az ideált. Vagyis Chiara személyes karizmáját át kell vinnünk a közöttünk megvalósuló életbe, oda, ahol éljük a kapcsolatainkat és megéljük a közösségből fakadó örömet. Egy bizonyos szintet már elértünk, de még jókora út áll előttünk. Mélyen meg vagyok győződve róla, hogy képesek leszünk végigmenni ezen az úton.

Mi ad okot erre a reményre?

Látom, mennyi lehetőség van ebben a karizmában. Chiarától megtanultuk, hogy másokat szeretni olyan hozzáállás, amelyre minden ember vágyik a szíve mélyén. Ha képesek leszünk ezt megélni magunk között, ha ezt kitartóan, a jelen pillanatban, természetes örömmel fogjuk megélni, az vonz majd másokat is. Ehhez időre van szükség.

Hogyan látja a Fokoláre Mozgalmat száz év múlva?

Úgy, mint kis közösségek együttesét, amelyek között az összekötő kapocs az életstílus lesz, amelyben megvalósul az ideál. Ugyanakkor ezek a közösségek hatással lesznek a nagyobb közösségekre, a társadalomra, mivel a kölcsönös szeretet és nagylelkűség által vonzók lesznek majd. ///

Fordította: Hrtyan Ildikó

Szerkesztette: Antal Gergely és Csikné Sisák Zita

Eső áztatta Csíksomlyó

► Nagy Károly //

A budapesti Rózsafüzér Királynéja templomból huszonnéfős csapat zárándokolt a csíksomlyói pápalátogatásra. Tudtuk, hogy fárasztó lesz a két éjszakás vonatkozás, de ez is hozzátartozik a zárándoklathoz: vállalni a nehézségeket, áldozatokat. Ehhez jött még odafelé a pár órás ázás-fázás sárban gyaloglás, fel a nyeregbe. Zokszó nélkül, teljesen átázva vártuk a Szentatyát, a várható kegyelmeket. És jöttek! Döbbenetes, de megható és megerősítő volt közről látni a nyolcvan év fölötti Ferenc pápát. Mit vállal, szenved az Egyházért! És amiket mondott! Sokáig lehet belőle meríteni, táplálkozni – itthon: egyénileg és közösségeink életében, emberi kapcsolatainkban.

Csoda is történt! Mise után, lefelé jövet nagyon megsomajgattunk egy kis sörre egy paptestvéremmel, de nem volt lej nálunk. Ahogy ballagunk, utolért bennünket egy csapat, köztük egy ismerősünk, aki adott lejt nekünk. Jól esett... a sör is, ami 9 lejbe került. Másnap, vasárnap a perselyben pontosan 9 lejt találtam! A csíksomlyói Szűzanya befizetett bennünket!

Itthon sokakkal beszélgettünk még pápalátogatásról, íme, két megszólalás:

„Én még mindig a hétvégi esemény felemelő hatása alatt vagyok. Igaz, hogy az új székhelyruhámban sikerült megcsúszni, elesni és a sárban megmerítkezni, de ahogy azt más is megfogalmazta, »minden zárándok megpróbáltatott«. Ennek ellenére minden pillanatnak tudtam örülni, minden szónak, minden üzenetnek, minden mozdulatnak, a himnuszok kiváltképp.” Izolda

„Ott voltam én is! Nem székhely ruhában, de magyar szívvel. Kezemben egy közepes méretű magyar zászlóval meneteltem, lépkedtem fel a Nyeregbe. A zászlót szépen lengettem, előttem egy román csoport sok kicsike román zászlóval. Jó ideje örültem már annak, hogy ha ügyesen csinálom, az eső ellenére is leng a nemzeti zászlónk, amikor egy magyar társam rámszólt, hogy a lobogóról a víz épp a román testvéreinkre csöpög. Elszégyelltem magam, és a menet szélére húzódtam lengedezni.

Magyar Kurír

Ami legmélyebben megmaradt bennem abból a napból, az a béke. Nagyon lassan haladtunk, folyton esett, de a közelemben sehol nem tapasztaltam békétlenséget. Valamelyikünk megkérdezte, vajon mikorra érünk fel. Ebben a tempóban még 25 perc – válaszolta egy tapasztalt helybéli. Épp annyi volt! Épp időben érkezünk. Háromórás vizes gyaloglás után.

A remény menete volt. Lassan csendesedett az eső, s itt-ott világosodott az ég. Majd ismét sötétebb lett, s ismét világosabb. Nem beszéltünk erről, de mind reméltük, éreztük, hogy a misére el fog állni. De az se baj, ha nem, mert itt minden úgy fog történni, ahogyan az a leginkább javunkra válik. Isten Lelke lebegett felettünk, Jézus lépkedett velünk, az Atya vigyázó szemét éreztük magunkon.

S Mária! Milyen bölcsen rendezte az Úr, hogy nem a Szentlélek ünnepén, hanem máriás napon, elsőszombaton köszönthette itt híveit és Máriát a Szentatyá. Közeledtünk, s bekapcsolódtunk a közös rózsafüzér imába. A misére is a béke, az egység volt jellemző. Egymásnak adtuk a küsszékeket, a mise szövegét, a mobilt, ahol a Mária Rádió magyarul szolt a prédikáció. A tömegben ismerős arcok tűntek fel, ahogy a kapucnik alól kibukkantak a fejek. Már nem esett. Előttünk az idős pápa misézett, míg köröttünk a hegyekről szemlátomást emelkedtek fel a felhők. Az időjárás csodásan harmonizált a liturgiával. A kivetítés, a hangosítás, a zenei szolgálat is hibátlan és felemelő volt. A nap már süttött. Talán most megszólal a pápa, talán mond valamit spontán... Nem tette. Értünk nem tette. A békéért nem tette. Nem tudtuk, hogy az eső miatt hosszan autózott, nem tudtuk, hogy nem helikopterrel érkezett. Nem tudtuk, mit gondol éppen. De hálásak voltunk a jelenléteért. A lehetőségért, hogy egybegyűjtött minket. A rózsáért, amit a Rózsafüzér Királynőjének ajándékozott. A pápa elment, mi maradtunk a szikrázó napsütésben. És a békében. Ez volt az én zárándoklatom. Készület: napi szentmise két héten át. Gyümölcs: a béke. Béke Veletek! S Jöjj Szentlélek!” Erika //

Személyesen a román-magyar kapcsolatokról

A magyarországi közhangulatot a románok iránti ellenszenv határozza meg, s a történelmi tények mellett sok az alaptalan előítélet is. A közelmúltban lezajlott úzvölgyi temetői incidens kapcsán is több elemzés kifejtette, hogy itt egy megrendelt provokáció állt az események háttérében. Ha azonban az egyének szintjén szemléljük a magyar-román kapcsolatokat, egészen más kép tárul elénk. Mi a családjukban is érintettek vagyunk: anyai nagyapám erdélyi születésű, neki is voltak román felmenői, és a rokonságban többször előfordult a magyar-román vegyesházasság.

Mikor 2012-ben Moldvában jártam, az ottani csángó gyerekek néptánc-csoportját és daloskörét vezető csángó asszonyt román férje nagy szeretettel és támogatással vette körül. Az erdélyi csendes többség (sőt a magyarországi román nemzetiségek is) békés vagy legalábbis elfogadó együttélésről számol be. Még inkább azok, aki az egység ideálját megismerve tudatosan törekszenek arra, hogy félretegyék a kollektív és nemzeti ideológiából fakadó sérelmeiket, s a történelmi bosszú helyett keresztényi szeretettel forduljanak a másik nép felé.

Összekapcsoló hajtóerő

„Székelyföldön, teljesen magyar környezetben nőttem fel. Gyerekként néha megütötte a fületem, hogy vannak körülöttem olyan emberek, akik egy furcsa nyelven beszélnek – amit néha a szüleim is használtak, hogy ne érthessük, amit nem kellett értenünk. Volt körülöttünk egy nyelv, amit olyan emberek beszéltek, akik mintha egy más univerzumból valók lennének. Semmiféle kapcsolat nem volt közöttünk. Az utcán és tereken kívül nem volt egy találkozási pont sem, ahol megtudhattam volna, kik is ők valójában. Olykor némán egymásra sandítottunk, távolról figyeltük egymást, vagy épp az ezen a nyelven ránk kiabáló szomszéd bácsi elől szaladtunk el. Szétszakított a nyelv és a környezetemből érkező megjegyzések, amik általában egy megráncolt szemöldök után következtek, és az csengett le belőlük, hogy hát igen, mert ők mások, mint mi. Hamar rájöttem, hogy köztük és köztünk valamiféle szakadék van, amit senki és semmi nem segít átlépni, még az iskolában a növekvő románórák száma sem. Ezek a legtöbb diáknak csak fejfájást

okoztak, és különben sem értettük, mi-
nek is tanulunk mi románul, ha az ezen
a nyelven beszélőkkel való kapcsolat
kialakulásának esélye nulla. Az viszont
elég élénken bennünk kavargott, hogy
ha még egy kenyeret sem tudunk kérni
románul, nehezen boldogulunk majd az
életben. Legalábbis ezt hangoztatták.
Meg sem mukkantam románul addig
a pontig, amíg bele nem csöppentem a
Fokoláre Lelkiség gyerekeknek szerve-
zett táboraiba, ahol legtöbbször román
és magyar gyerekek voltunk együtt
azzal a küldetéssel, hogy mi minden-
kit szeretni akarunk. Így gombóccal
a torkomban és az előttem tátongó
szakadékkal, de elkezdtem lépéseket
tenni olyan ismeretlenek felé, akik-
kel bár nem tudtunk elbeszélgetni a
kedvenc könyveinkről, de az uzsonnán-
kat megosztottuk, együtt énekeltünk,
játszottunk és kirándultunk. Az ekkor
kialakuló kapcsolatok, a bizalom és a
nyitottság segítettek átlendülni a sze-
retet hajtóerejével azon a szakadékon,
amit úgy éreztem, hogy köztem és a ro-
mán nyelvűek között van. Az első tábo-
rok óta már eltelt egynéhány év, azóta
már közösen is szerveztünk kétnyelvű
táborokat a lelakiségben gyerekeknek,
fiataloknak, megadva a lehetőséget a
találkozásra és egymás felfedezésére.
A szeretet tényleg nem válogat, és
mindig átlendít a nyelv meg a kultúra
ezer meg ezer furcsaságain, és ezt
mindig érdekesnek tapasztalom meg,
akárhányszor találkozom vagy együtt
lakom más nemzetiségűekkel. Bár a
sztereotípiák gombóca sokszor ott van
a torkomban, egy folyamatos egymás-
tól tanulás játékába keveredem.
Az elmúlt félévi spanyolországi kalan-
dom során történt, hogy két román
lánnyal együtt élve azon kaptuk ma-
gunkat, hogy egymás nyelvét tanuljuk,
egymás zenéjét hallgatjuk, egymás éte-
lelt főzzük és esszük, és azon tűnődünk,
hogy vajon miért nem tapasztalhatja
meg ezt minden Erdélyben élő fiatal.

Ugyanakkor, bár sokszor a körülmé-
nyek és a fejünkbe szívárgó egymásról
festett torz képek nem segítenek a kap-
csolatteremtésben, a környezetemben
mostmár egyre inkább fül- és szemta-
núja vagyok román-magyar barátságok-
nak, főként itt Kolozsváron.
Egy megosztott uzsonna által, szavak
nélkül és gombóccal a torkomban,
a lelkemben elkezdett kitágulni ez
a világ, amibe mindenki belefér.”
Molnár Helen Tímea

Egy szívben két kincs

„Kolozsváron születtem, anyukám román,
apukám pedig magyar ajkú. Nálunk a
családban sosem éreztem különbséget
emiatt. Mivel a legtöbb időt anyukám-
mal töltöttem, ezért románul beszélget-
tem vele. Nagymamám is kivette
a részét, hisz vele magyarul tanultunk.
Bár nagyszüleim nehezen fogadták
el anyukámat a családba, – de azzal a
feltétellel, hogy a gyerekek megtanul-
janak magyarul –, végül mégis sikerült.
Szüleim között olyan egyezség született,
hogy engem és a testvéreimet egy-négy
(I-IV) osztályban magyar osztályba adja-
nak, hisz ilyen módon megtanulunk írni,
olvasni mindkét nyelven.

Ez a jó kis terv a testvéremnél bevált, de
nálam már nem. Zeneiskolában, hegedű
szakon végeztem a negyedik osztályt,
mikor anyukám át akart íratni a román
osztályba. Ekkor egyik zeneelmélet-
tanárnőm közbelépett és ezt megaka-
dályozta. Azóta is nagyon hálás vagyok
neki, mert ilyen módon megismerhet-
tem például a magyar irodalmat is, ami
egy igazi kincs, de ugyanakkor magyar
gyerekekkel együtt tanulni sok fegye-
lemre is tanított. Azért az iskola vegyes
volt, sok román barátot szereztem
– akkor még nem sokat értve abból, hogy
a nemzetek között konfliktusok szület-
hetnek. Együtt is zenéltem sok ideig egy
barátnőmmel, aki zongorista ma is, és
nagyon jól egyezünk mind a mai napig.
Nagyon hálás vagyok ennek a kétnyelvű
életnek, gyerekkornak, hisz ilyen módon
sikerült megtanulnom, hogy különböző-
ek vagyunk. Ez a különbözőség egy igazi
kincssé vált számomra, mert megtanul-
tam más nemzetekhez is viszonyulni.
Az élet sok ilyen helyzetbe vezetett
engem, úgy Taizé találkozókra mint
a Fokoláre Mozgalom által szervezett
együttléteken. Ezek mind tágitották
látókörömet, mind tágitották szívemet,
hogy minden embert elfogadjak olyan-
nak, amilyen.” *Butyka Aliz*

Szerkesztette: Antal Gergely

Rejtett kincseket hordozunk

Jean Vanier, az értelmi és testi fogyatékkal élők felkaroló, katolikus gyökerű, ökumenikus Bárka közösség alapítója idén májusban hunyt el kilencvenéves korában. Írásunk egy három évvel ezelőtti a nagybőjtben lezajlott rádióbeszélgetés alapján készült, amely a Radio Catholique Française-en hangzott el. A riporter Véronique Alzieu.

Magyar Kurír

Jean Vanier, kérem, meséljen az első találkozásáról a szellemi sérültekkel.

Amikor először voltam a sérültek intézetében, megérintett valami titokzatos, amiről Szent Pál is beszél: Isten éppen azokat választotta, akik balgák, akik gyengék, megvetettek és akiknek nincs nevük, hogy összezavarják a nagyokat, a hatalmasokat, az úgymond okosakat és bölcseseket. Kicsit szorongtam is közöttük, hiszen ezek az emberek néha nem tudnak beszélni, vagy a szellemi képességeik nagyon korlátozottak, és így tovább. Mégis nagyon megérintettek. Mind a harmincvalahányan, akik ott voltak ebben az intézetben, odajöttek hozzám, és egyszerűen azt kérdezték tőlem: „Szeretsz engem?” Nem mind ezeket a szavakat használták, hanem hogy „Viszszajössz-e?” meg „Leszel-e a barátom?”. Olyan emberekkel találkoztam, akik szomjaztak a kapcsolatra. Abban az időben filozófiát oktattam Kanadában, és a hallgatók a tudásomat akarták,

ezek az emberek pedig az egész személyemet. Mindig is kerestem valamit, akkor is, amikor filozófiát tanítottam a Torontói Egyetemen. Tudtam, hogy szeretek tanítani, szeretem az igazság keresését, ez lelkesített engem, de azt is tudtam, hogy nem ez az igazi hivatásom. És amikor felfedeztem a szellemi fogyatékkal élő emberek világát, nem megvilágosodás volt, egyszerűen bizonyosság töltött el, hogy ez jó. Ezt mindannyian megéljük életünk egy bizonyos pillanatában. A minap meginterjúvolt valaki, és megkérdezte, hogy miért döntöttem így. Erre visszakérdeztem, hogy házas-e. Én interjúvoltam az újságírót... Igennel felelt. Mire én: „Miért választotta pont azt a nőt feleségül?” Egész egyszerűen van egy pillanat az életünkben, amikor tudjuk, hogy ezt kell tennünk. Nincs nagy megvilágosodás, egyszerűen belső bizonyosság tölt el minket, hogy ez a mi helyünk. Ez volt a helyem, és befogadtam Raphaëlt és Philippe-et, és napról napra boldogabb lettem.

Azért, hogy elfogadható képet alkossunk magunkról, hogy erősnek, energikusnak, kompetensnek, versenyképesnek, sikeresnek látszunk, olykor saját lényünk felszínén élünk és a végén magunk is elhisszük, hogy amit mutatunk, azok is vagyunk. Amik pedig igazi-ból vagyunk, gyakran el van temetve mélyre bennünk. Igazi felfedezés, emberi és lelki kaland, ha mégis sikerül ezt az igazi lényünket felfedezni. Önnek segítettek a szellemi fogyatékkal élő emberek, hogy erre a belső önismeretre szert tegyen, a belső kincseit, valódi énjét felfedezze?

Igen. Azt hiszem, ez is egy út, amelyet végig kell járnunk. Tulajdonképpen el kell fogadnunk magunkat úgy, ahogy vagyunk, gyengeségekkel együtt. Hozzánk olyan emberek jönnek, akik nagyon gyengék, akik sokat szenvedtek, akiket elutasítottak, azt viszont nem mondanám, hogy páncélt növesztettek...

A Teremtés könyvében amikor Isten Ádám keresésére indult, ezt mondta: „Ádám, hol vagy?” És Ádám ezt felelte: „Féltem, mert meztelen voltam, elrejtőztem.”

Ez a meztelenség a mi gyöngeségünk, törekvésünk, hiányaink, űrjeink. Félünk saját gyöngeségünktől. És talán ez az egyike a legnagyobb félelmeinknek. Hogy a másik felfedez: gyenge vagyok, és erősnek akarok látszani. A kevésbé szép dolgokat el akarjuk rejtteni.

Arról beszélt, hogy a veszteségek, a fájdalom kényszeríthetnek minket, hogy megálljunk, és szembesítenek a hibáinkkal, és ezáltal ki tudunk lépni a „tisztelőtreméltó” képből, amit közvetítünk magunkról. Más is indíthat-e valakit arra, hogy kilépjen a védősáncok mögül?

Ez valamiféle vonzás. Olyasmi, amit Mahatma Gandhi érzett. A Bárában, a Hit és Fényben azok az emberek, akik súlyos fogyatékkal, nagy nehézségekkel élnek, számunkra nagyon értékesek. Azt érzem, hogy a másik fontos. Hogy mi indít el bennünket? Látunk valakit, akin segíteni kell, történik valami. Az első lépés a nagylelkűség, a második a találkozás a szenvedő személlyel, például a szomszédal, akivel eddig

Magyar Kurír

nem törődtem. Lehet ő vallásos, vagy nem, történik valami, amitől felfedezem, hogy a másik személy testvér. A találkozás azt jelenti, hogy te felfedezed az én törekvésémet, te pedig az enyémet. Történik valami azok között, akik eddig talán le is nézték egymást.

Találkozom egy koldussal. Beteszek egy kis pénzt a bögréjébe, és utána váltunk néhány szót. Ő a testvérem. Kilépek a saját csoportomból, elhagyom a biztonságot adó falakat, sikerül legyőzni a félelmet, létrejön a találkozás, felfedezem, hogy az emberiség nagy családjához tartozom.

Ahol egy ember nehézségben van, Isten ott jelen van. Elég Máté evangéliumának utolsó ítéletéről szóló szavait felidézni (Mt.25), vagy Izajás szavait a bűnről, amely tetszik Istennek (58). Neki tetszik az együttérzés az iránt, aki más. Ez az egyház küldetése. Kapcsolatba lépni az emberekkel, hirdetni, hogy Isten bennük lakik, még ha erről nem is tudnak. Hogy egy rejtett kincset hordoznak. Isten gyermekei mind.

Ehhez irányt kell váltani. Ezt nevezik megtérésnek, gyökeres változásnak, újjászületni vízből és Szentlélekből. Mert emberi síkon a siker a fontos, hogy győzzük saját erővel. Fel kell fedoznunk, hogy a szenvedések által lehet meghozni a békét. Ez lehet fájdalmas, ugyanakkor ténylegesen eredményezheti a megbékélést. Sokszor tapasztalható, hogy akit veszteség ér, megbékél. A béke nem szünteti meg a félelmet, csak azt, hogy a félelem hatalmában tart bennünket. A szenvedés így a béke forrásává válik. Ez titokzatos, nem emberi. Ez az emberek közötti béke útja. ///

Fordította és szerkesztette: Aranyi Krisztina és Paksy Eszter

A Választott hazatért

Ivánszky Gábor fokolarinó április 23-án váratlanul elhagyta e földi életet. Emlékező cikkünk a temetésen elhangzott búcsúbeszéd szerkesztett változata.

► Ferenczy Zoltán //////////////

Tavaly májusban ünnepeltük Gábor 60. születésnapját. Sokan együtt voltunk akkor is...

Az azóta eltelt esztendőben többször beszélgettünk otthon (a Fokolárban) életünk várható – egyre közelebbi – végéről, mégsem gondoltuk ezt a hirtelen-váratlan dátumot és módot. Az akkori ünnepen, a sógornője – Ágnes – által készített emlékkönyv végére mi (fokolarinó társai) többek között ezt írtuk:

„Mennyi év, mennyi nap, mennyi óra. Mennyi lélegzetvétel, s mennyi szívdobbanás. Mennyi figyelem, odaadás, szó... s Csend. Mennyi szerva, mennyi „eladott laszti”, mennyi lépés, megtorpanás, lendület, karcsapás. Mennyi

félreértés, mennyi kapott – és adott – seb, a bizalom és bizalmatlanság láthatatlan, táguló, mélyülő körei. Mennyi derű, s mennyi humor.

Mennyi Élet, Titok, Szeretet...

Emelkedés...

Nem tudjuk, nem is akarjuk megmérni, csak Általad és Veled éljük, ünnepljük mindazt, ami (Aki) a szavak és a Csend mögött (és bennük) lakik.”

– Fokolárod Tagjai (számosan és számolatlanul...)

Persze, ezek a „tagok” mindannyian vagyunk; hiszen a „Fokolár” nem egy zárt teret jelent, hanem a mindünket elérő, éltető és magába emelő, von(z)ó Egyetlen Isteni Szeretet Tüzének, láthatatlanul is valóságos léte, ereje.

Ivánszky Gábor 1958. május 18-án született Budapesten. Szüleivel és Zoltán bátyjával Angyalföldön nevelkedett meghitt, bensőséges családi légkörben. A Fokoláre Mozgalmat az 80-as évek elején ismerte meg, 1985-ben vett részt az első Máriapolin (a Mozgalom nyári lelkigyakorlatán); majd 1986-ban már csatlakozott a fiatalok ágához (a genekhez). 1988-ban érezte először a hívást, hogy Istennek szentelje magát a Fokolár közösségben. Abban az időben írta Chiarának: „Isten nagyobb minden-nél: ezért Őt választom. De elfogott a kétség: hűséges tudok maradni mind-végig? (...) Aztán megértettem: ebben a pillanatban nem kétséges, hogy Istent kell választanom. Miután ezt kimondtam, öröm töltött el, s úgy tűnt, mintha egy híd összeomlott volna mögöttem. Nincs visszaút. Köszönöm, hogy szabadon választhattam az elhagyott Jézust életem ideáljává.” 1994 nyaratól, mint Istennek szentelt fokolarinó szolgálta a közösséget és az Egyházat.

Az olaszországi Loppiánóban (a mozgalom nemzetközi városkájában) töltött három év „tanulólődő” után – ahol az evangélium szerinti életet tanulják, gyakorolják az ott élők – a szegedi Fokolárba került néhány évre.

Ezt követően pár évig Budapesten élt, majd hat éven keresztül Svájcban, a mozgalom ottani központjában a Montet-Máriapoli városkában vezette a konyhát, a hozzá tartozó gazdasági egységekkel együtt. Onnan ismét Szeged volt Gábor életének következő és egyben utolsó, gyümölcsöző állomása, ahol összesen 16 évet töltött.

Az újszegedi plébánián sokféle feladatot látott el: a temető gondnokaként, gyerekek és fiatalok hitoktatójaként, az egyházközségi képviselőtestület tagjaként. Az újszegedi plébánia munkatársai és közössége, valamint Szeged város temetkezési vállalkozói, és az ebben a szolgálatban dolgozók mind gyászolják, és nagy veszteségként élik meg hirtelen távozását.

Chiara Lubichtól – mozgalmunk alapítójától és elnökétől – a „Scelto”, „Kiválasztott” – nevet kapta, jelezvén és megerősítvén, hogy „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket...” és „Arra rendeltelek benneteket, hogy elmenjete, gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon.” Ezekből a „gyümölcsökből” fogyaszthattunk sokan, ízlelhattuk; és tudva vagy tudatlanul, táplálták bennünk azt az Életet, amely átnyúlik, túlnyúlik ezen a határvonalon, amit halálnak nevezünk, és amivel most szemközt találjuk magunkat. Részben tudjuk csak, és javarészt nem, mennyi-mennyi embertársunk szívében-életében maradnak az örök-életre átívelő, átsegítő, soha el nem múló nyomai figyelmes, szerény, mégis erős, hathatós szeretetének.

A vele kapcsolatos megemlékezésekből, gazdag élményanyagból csak néhány idézet:

„Ilyen még nem történt velem. Persze, a döbbenet és a depresszió nem került el az elején, elképzelem a koporsóban, értem én... de ugyanakkor folyton szembejön velem, minden

porcikámmal érzem, hogy él és virul – bocsánat, bármilyen tiszteletlenül is hangzik ez.”

„Itt van, (velünk maradt), ahogy türelemmel és teljes odaadással hallgatja egy barát napi ügyes-bajos dolgait (akár az enyémekeket), közbeszúrva egy-egy kedves szót, kifejezvé, mennyire érti a dolgot.”

„Itt van, ahogy derűt sugároz felnőtteknek és vidámságot fröcsköl szét a gyerekek között... És itt van, ahogy a maga megfontolt módján, ha szót adunk neki, megfontolandó tanácsokat ad. És még mindig itt van, ahogy saját magát kisebbnek tartja másoknál... vagyis mindenkit nagynak, tiszteletreméltónak.”

Egy édesapa írja: „Gábor a fiaimnak (és még jóval előtte nekem és az öcsémnek, no meg persze más fiúk tucatjainak-százainak) nagyon sokat jelentett a csendes, mosolygós, békés, derűs, konkrétan szerető személyiségével. Valahogy bizonyosság van bennem, hogy az Atya már magához ölelte őt, és teljes volt az élete így is, hogy ilyen értelmetlen hirtelenséggel ért véget.”

„Gáborral akkor mélyült el a kapcsolatunk, mikor meséltem neki

a pálosoknál töltött csendes, szemlélődő hétvégéimről, s ezek lelki gyümölcseiről. Mivel ő is élt meg hasonló tapasztalatokat, kölcsönösen megajándékoztuk egymást lelki kincseinkkel. Tavaly megkérdeztem tőle: ha ennyire szemlélődő alkat, miért fokolarinó lett. Rövid gondolkodás után azt mondta, hogy Isten azért helyezte ide, hogy kényszerüljön folyamatosan kilépni önmagából, és így jusson az élet-szentségre. Meggyőződése, hogy ez sikerült neki.”

Alapvetően szerény, csendes, rendkívül mély lelkületű és belső életet élő, együttérző, konkrét szeretetet bőségben árasztó, humorral is gazdagon megáldott lény, velünk marad e földi létünk hátralévő napjaiban.

Gabikám, köszönjük, hogy végig hűséges voltál Istenhez! Chiarától kapott életigéd „Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk 9,62) most még inkább – általad beteljesítetten – ragyog előttünk, és hív, segít bennünket is. Együtt építjük tovább Isten országát itt a földön, amit Te már színről színre látsz. ///

Búcsúlevél Ivánszky Gábornak

Kedves Gábor!

Egy rövid találkozásra emlékszem Veled, nálatok, a szegedi fokolár közösségi házában, így tudtam archoz kapcsolni a megdöbbentő hírt, hogy váratlanul meghaltál. Megérintett, különösen, hogy húsvét után, a kereszténység legnagyobb ünnepét követően történt. Ahogy megtudtam, hogy Szegeden lesz a temetésed, az eszem reagált először: „majd lélekben ott leszek, egyébként is munkanap és Szeged messze van.” Azonban valami nem hagyott nyugodni, így jelet kértem a Jóistentől. Egyértelműen jött az üzenet: A lelkem át szeretné élni mennyei születésnapod ünnepelését. Nekem, – aki a Jóistenben mélyen hiszek, de nem gyakorlom a katolikus vallásom – a mennyei születésnap fogalma újszerűen és egyben lélekemelően hangzott, ezért is vágytam az ünnepre, és az együttérzésem megosztására az itt maradottakkal. Innentől mély bizonyosság járt át, tudtam, hogy az egyébként sürgős munkáim megvárják a hétfőt és Szeged is közel jött hirtelen. Vonattal tényleg egy pillanatnak tűnt a beszélgetéssel és sok nevetéssel tarkított pár órás út. Már szinte lelkiismeret-furda-lásom volt a jókedvünk miatt. Azonban talán a derűnk is erőt adott ahhoz, hogy a templomi szertartás alatt mélyen átélhessem, amint a fájdalom és az öröm kézen fogva járnak egymással. A Lelked biztosan jelen volt, látta, hallotta, ahogy több száz ember ott volt együtt Veled és Érted. Hallgattuk Szent Pál és Szent Ágoston szavait, amelyek egy vallást nem gyakorló számára is megrendítő erejűek. Született és választott családod búcsúja pedig felrajzolta előttünk a földi életedet. Hirtelen távozásod miatti szomorúságunkon átragyogott az öröm,

hogy már hazatértél ahhoz, akinek az Életed szentelted!

Már sokszor megtapasztaltam, ami most egy új, mélyebb jelentést kapott: minden temetés, minden búcsúzás egyben egy találkozás nekünk, élőknek, akik lehet, hogy már régóta nem láttuk egymást. Úgy hiszem, az agapén és megemlékezésen mindenki mélyen megélte az aznapi fokolár jelszót: „Erősítsük meg a testvéri kapcsolatokat”, Veled és egymással. A misén is elgondolkozhatunk már azon, hogy a Te eltávozásod milyen sok ember életére van hatással: a családotra, a fokolárban élő társaidra, az egész szűkebb és tágabb közösségre, a Téged szerető kicsikre és nagyokra. Zárószóként, kérek, engedd meg elmondanom, hogy a személyes életemre is milyen hatással vagy haláloedban. A templom, ahol búcsúztunk Tőled, ama nagyon kevés templomok egyike, amelyhez érzelmi szálak kötnek, és egyben az egyetlen, ami Budapesten kívül van. Anyai felmenőim egy innen 36 kilométerre lévő kis faluból

származnak, egyik rokonom ebben a szegedi templomban szolgálta a Jóistent papként nyolc éven át. Utoljára tavaly októberben jártam itt szívemnek kedves fokolár társakkal, már régóta odaát lévő Édesanyám földi születésnapján. Így a Rólad és Érted szóló búcsún ő is, ők is velem voltak. Valamint Neked köszönhetően most együtt lehettem itt a jelenben azokkal a több mint „felebarátokkal” is, akik a személyes életemre nagy hatással vannak.

Mikor a szertartás után könnyekkel a szememben jöttem ki a templomból, az egész együttlétünkön túl további ajándékokat kaptam „Boldog születésnapot” felkiáltással. Így vált végképp teljessé az idén nagypéntekre esett születésnapom üzenete: Minden Egy, a Halál és Feltámadás is! Minden mindennel összekapcsolódik, – Igen, közöm van Hozzád, sőt annyira sokmindent kaptam ettől a naptól, hogy már én is „Scelto”-nak, kiválasztottnak éreztem magam! Köszönöm Gábor, boldog mennyei születésnapot!

Szeretettel: Meszter Nóra

kjpargeter / Freepik

Milyen jövő vár ránk?

Világunkat formáló megatrendek

► Soós Rita

Napjainkra divat lett megatrendekre hivatkozni a politikában és a gazdaságban egyaránt. Felelős döntéshozó ma már nem tervezhet jövőképet sem mikro-, sem makroszinten a globalizáció korszakát alakító nagyhatású változások ismerete nélkül.

A megatrend kifejezést John Naisbitt az amerikai társadalom átalakulásának hajtóerőit boncolgató könyvében (*Megatrendek. Tíz új irányzat, amelyek átalakítják életünket*) használta először 1982-ben. Naisbitt tíz olyan rejtett folyamatot azonosít, amelyek társadalmak, kultúrkörök, kormányok akaratától függetlenül bontakoznak ki, és jelentős hatással vannak a társadalom és gazdaság jövőjére. Jóllehet a trendkutatás jelentőségét a multinacionális világ mérte fel legelőször, a témában jártas szakemberek számára egyértelművé vált, hogy a jövő nem csupán néhány befolyásos ember, multinacionális vállalat vagy nagyhatalom cselekedeteinek színtere, hanem a közösségi cselekvés és az egyéni képzelőerő is

alakítja. Bizonyos jelenségek, ha egyre gyakoribbá válnak, egyszer csak elérik a kritikus tömeget, amik azután képesek teljesen megváltoztatni az addig jelentéktelennek tűnő eseményeket is. Ma már a trendkutatások reneszánszát éljük. Hatalmas összegeket költenek gazdasági érdekcsoportok és politikai közösségek arra, hogy közép- és hosszú távú stratégiáik megalkotása előtt feltérképezzék azokat a folyamatban lévő és nagyhatású változásokat, amelyeket gyakorlatilag lehetetlen megváltoztatni az elkövetkezendő évtizedekben, ugyanakkor a veszélyek mellett számos lehetőséggel is kecsegtetnek. Így van ez olyan nagyformátumú közösség életében is, mint például az Európai Unió, amely választak előtt áll, s amelyhez

elengedhetetlen a ma már kiszámíthatóbbnak tartott megatrendek, és a kevésbé megjósolható katalizátorok ismerete. Ezek a gyökeres változások összetevői is egyben.

2019 áprilisában jelent meg az ESPAS¹ jelentés, ez a következő hét megatrendet azonosította: *klímaváltozás, demográfiai változások, urbanizáció, gazdasági növekedés, energiaszükséglet, hálózatok összekapcsolódása, geopolitikát alakító csomópontok kialakulása*. Ezek mellett számos egyéb megatrendnek nevezhető folyamat zajlik – átlagéletkor növekedése, kultúrák és társadalmi csoportok közötti feszültségek kiéleződése, kölcsönös függőség, metropoliszok

¹ Európai Stratégia és Politika Elemzési Rendszer

számának növekedése, társadalmi kohézió csökkenése, az egyén választási lehetőségének és közvélemény jelentőségének felértékelődése, zöld mozgalmak terjedése, migráció, generációk közötti szakadékok megjelenése, új típusú bűnözési formák stb. – azonban az ESPAS jelentés az Európa jövője szempontjából kiemelt jelentőségű változásokra fókuszál. Jóllehet a megatrendek pont attól megatrendek, hogy gyakorlatilag az emberiség minden tagját érintik, mégis a változások eltérő módon és mélységben hatnak a különböző nagyközösségek életében.

A jelentés meglehetősen valósághű képet fest a jelen állapotról, ugyanakkor nem bénítani akar, hanem szabadjára engedni a *konstruktív optimizmus lelkületét és a kreatív logika jövőt teremtő erejét*.

Vannak olyan trendkutatások is, amelyek akár 2050-ig vagy azon túl (2100-ig) adnak kitekintést. Ezek az előrejelzések olyan drámai mértékű átalakulásról beszélnek, amire minél előbb el kell kezdeni a felkészülést. Nem lehet már csak a politikusoktól várni a megoldást. A társadalom minden sejtjének a hozzájárulása szükséges ahhoz, hogy a komoly konfliktushelyzetekkel járó változások ne egy sötét, elhúzódó zord telet hozzanak számunkra, hanem egy új tavasz nyitánya legyenek.

Jóllehet ahány szerző és vizsgálati célkitűzés, annyiféle módon osztályozzák a megatrendeket. Azt még a témában kevésbé járatos is könnyen észreveheti, hogy ezeket a mélyreható változásokat alapvetően három, egymással is összefüggő fő csoportba tudjuk sorolni: a klímaváltozáshoz köthető folyamatok, a technológiai változások és a társadalmi átalakulás.

Éghajlat és környezeti változások

Talán ez a legkutatottabb témakör, tekintve, hogy a Római Klub és a civilek már a 60-as évektől kongatják a vészharangot, és ráirányították a közvélemény figyelmét a gazdasági növekedés korlátaira. A teljesség igénye nélkül csak néhány. Frank Galgano, a Villanova Katolikus Egyetem professzora szerint² 2025-re a világ népességének 40 %-a olyan területen fog élni, ahol az emberek nem jutnak friss ivóvízhez. A vízért folyó konfliktusok kb. 25%-a végződik majd fegyveres konfliktussal. Ez az élelmiszerbiztonságot hatalmas nyomás alá helyezi, és nem kizárt, hogy egyes élelmiszerárak megduplázódnak

2030-ig.³ Míg egyes területek vízhiánnyal küzdenek, más régiók a globális felmelegedés hatására akár víz alá is kerülhetnek, vagy éppen fagyott területek válnak alkalmassá arra, hogy a mezőgazdasági művelésbe bevonjuk azokat. Emellett a globális ökoszisztéma is egyre több jelét mutatja a hanyatlásnak, ami a természeti erőforrások (pl. fa) csökkenéséhez, drágulásához és a biodiverzitás csökkenéséhez vezet, s hozzájárul a víz árának emelkedéséhez. Tovább tetézi a károkat az invazív fajok elterjedése a mezőgazdaságban, a gyógyszeriparban, a turizmusban, nem is beszélve arról, hogy a biológiai sokféleség csökkenése az egész ökoszisztéma instabilitását is fokozza. Az adatok jól mutatják a krízis súlyosságát, de legalább olyan fontos az ok-okozati összefüggések feltárása, hogy szembesüljünk a drámát előlődő életfilozófiájával. A krízis gyökere alapvetően az ember, aki önmagát teszi mércévé és nem akarja tudomásul venni, hogy csak része a világnak. Amikor Európa a migrációról folytat késhegyre menő vitát, ezeket a szempontokat is bele kell kalkulálni, hogy a maguk realitásban tudja szemlélteni a jövő várható alakulását és a politika a közösséggel együtt meg tudja fogalmazni a maga válaszait.

Technológiai átalakulás

A digitalizáció még egyelőre pozitív köntösben jelenik meg, azonban a társadalomtudósok közül mind többen kongatják a vészharangot. Nem kétséges, hogy a robotok használatának terjedése következtében egyre kevesebben és egyre kevesebbet fogunk dolgozni. Simai Mihály nemzetközi elismertséggel rendelkező akadémikusunk

² <https://www.greenbiz.com/article/challenges-global-water-supply-and-demand>

³ <https://www.businessinsider.com/food-prices-double-oxfam-2030-2011-5>

szerint „a világ technológiai fejlődése elkerülhetetlenül foglalkoztatásellenes. A jelenleg rendelkezésre álló technika alkalmazásával a világ körülbelül két hét alatt képes lenne előállítani azt a termékmennyiséget, amit 1900-ban teljes egészében megtermeltek. Ez azt is jelenti, hogy a jelenlegi GDP-t – ha a jelenleg rendelkezésre álló technikát alkalmaznák – a jelenlegi munkaerő-állomány egy-harmadával elő lehetne állítani.” Megállapítja, hogy a világon egy hosszú távú és gyakorlatilag megoldhatatlan foglalkoztatási válság köszönt be. Természetesen a digitalizáció nemcsak a munkaerőpiacra van hatással. Az okoseszközök kihatnak társadalmi kapcsolatainkra, sőt egész társadalom-szerveződésünkre. E téren is szembe kell néznünk negatív hatásokkal. De a fegyverek fejlődése és a fegyverkezési versenyből kifolyólag az emberiség ma már rövid idő alatt az egész bolygót el tudná pusztítani. Szerzők hosszú sorát idézhetnénk, akik a technikai fejlődés, illetve az azzal történő rossz sáfarkodás kritikáját fogalmazták meg. (Lásd. Alphonse Gratry, Günter Anders, Hans Jonas, Max Horkheimer s nem utolsósorban Ferenc pápa a *Laudato si* enciklikájában.)

Demográfiai és társadalmi átalakulás

A globális népességrobbanás témakörre kapta itthon eddig a legkevesebb figyelmet, sőt úgy tűnik, mintha a migrációs krízis miatt sokan egyenesen a szőnyeg alá akarná(n)k söpörni. Pedig nagyon is foglalkozni kell vele, mivel a struccpolitika és a téma politikai szintre történő száműzése önmagában ezt a kérdést sem fogja megoldani. Sőt, fennáll annak a veszélye, hogy mint lavinát fogjuk a nyakunkba kapni, ha a társadalom késik a szükséges válaszadással.

A világ népessége 1976-ban még csak 4,1 milliárd fő volt, ami 2032-re megduplázódik, ha a jelenlegi trendek folytatódnak. A globális középosztályhoz tartozók száma (az OECD szerint olyan személyek, akik napi rendelkezésre álló jövedelme személyenként 10 és 100 USD között van) az előrejelzések szerint 172%-kal fog növekedni 2010 és 2030 között, ami értelemszerűen a fogyasztási minták változásait is megáival hozza. 2010-ben már több ember lakott városokban, mint falvakban. 2030-ra az előrejelzések szerint a globális középosztály 66%-a Dél-Kelet Ázsiában fog élni egy 2000 km sugarú kör területén. Nem nehéz belátni, hogy a növekvő népesség intenzív nyomást gyakorol nemcsak az ökoszisztémára és a természeti erőforrásokra, hanem égető biztonsági és élelmezésügyi kérdéseket is felvet, nem is szólva arról, hogy mindezek a folyamatok társadalmi átalakulást is beindítanak a Föld minden pontján.

Milyen lesz a jövő 20-30-50 év múlva?

Kár lenne tagadni, hogy a feltörekvő gazdaságok (Kína, India, Malajzia, Törökország stb.) megerősödésének következtében új hatalmi struktúrák kialakulása zajlik az egész világon, amelyben Európa egyre látványosabban veszíti el évszázados pozícióit. Hogy mi

lesz ennek a folyamatnak a vége, nem tudjuk. Vakmerő dolog lenne bármiféle jóslásba bocsátkozni, hiszen az emberiség történetében korábban soha nem volt még ilyen mélyreható változásokat hozó és az egész emberiséget érintő korszak. Tény, hogy az individuum felmagasztalására épülő kultúrák – így Európa – számára a jövő meglehetősen tragikus és szorongást keltő. Ugyanakkor a történelem folyamatosan visszaigazolja, hogy a közösségek válszán múlnak a sorsdöntő kérdések. A megatrendek globális kihívások, melyre globális válaszok szükségesek. A versengésre épülő gazdasági és politikai kultúránkba egyre több együttműködésen alapuló mintát kell beépítenünk, jobban ki kell építenünk az együttműködés intézményeit. Lényeges kérdés az is, hogy ez ember keresztényként képes-e ezeknek a változásoknak üdvörtörténeti jelentőséget tulajdonítani, vagy csak megadóan sodródik az eseményekkel. Nem véletlenül került az utóbbi évtizedekben a keresztény egyházak fókuszába az új evangelizáció, a keresztény tapasztalat mind szélesebb körben történő megosztása. Különös jelentősége lehet továbbá a vallásközi párbeszédet elősegítő struktúrák és terek megteremtésének, ahol egy hanggá alakulhat az a meggyőződés, hogy Isten a történelem ura, de kéri a részünket. ///

Bent és kint

Hosszan elnyúló, sokajtós folyosó, ahol minden terembe egyforma félfal alatt, küszöb fölött léphetünk be. Az ember eltéved és megreked ebben a látszólag átlátható útvesztőben. Mit takarnak az ajtók? Kiutat, megoldást, de vajon melyik a valódi kivezető út? A folyosó vége talán? De melyik vége? Hogy kerültünk ide?

Gyakran találjuk magunkat hasonló, szinte kriptát idéző folyosón. A bürokrácia és adminisztráció zsákutcái. Az orvosi ellátás, az egészségügyi tortúrák féreglyukai. Oktatási vagy információs akadályrendszer. Az internet kimerevített márványemlékműve. Emberek, kapcsolatok, család és magány labirintusa.

Számtalan gondolat kavargat körülöttünk: mennyivel jobb lenne kint az ég alatt, nem akarok elcsúszni a síkos köveken, nem illek bele ebbe a környezetbe, miért pont én, kitől kérjek tanácsot?

Nincsenek könnyen kapható, frappáns válaszok. Vannak mások is, akik szintén itt bolyonganak, köztük minket szeretők, támogató egyének. Néha úgy tűnik, megtaláltuk a megoldást, egyedül vagy akár közösen, a következő oszlopnál már mégse.

Amíg le nem telik az idő, nem juthatunk ki a folyosóról. Nem látjuk a Napot vagy a zöldet, csak reméljük, hogy vár minket odakint. Addig pedig mit tehetünk? Szemlélhetjük az apró részleteket: a hófehér mennyezetet, amely úgy akar világítani, mint odakint a természetes fény. Az oszlopfőkön a kerti levelek mintázata fut. Ha csak az apró részleteket nézzük, a hely már nem is tetszik annyira kegyetlennek... Hiszen mindent valamiről kellett mintáznia az építőknek. Fényszórót a valódi fényről, növénymotívumot a valódi növényről... Közel s távol kő és halott fa minden, csak remélhetjük, hogy van egy másik hely, egy nem idebent. Van, aki nem hiszi el. Mi hisszük mégis. Mert erőt ad, mert lennie kell! ///

Antal Gergely

Megőrizni az ősit

Napi szinten hallunk a veszélyben lévő állatfajokról, a pusztuló erdőségekről, a biodiverzitás eltűnéséről. Ugyanakkor arról kevesebbet, hogy a nyelvi és kulturális sokszínűség szintén az elsorvasztás felé tart. Tudjuk-e például, hogy csak Észak-Amerikában hány, máig fennmaradt indián törzs küzd a beolvadás és amerikanizálódás ellen? Vagy Ausztrália őslakosai, velük mi a helyzet? A Földön ma is 370 millió őslakos ember él, akik vagy a gyarmatosítás vagy a birodalmi terjeszkedés, vagyis gazdasági, politikai és egyéb okokból egy más nemzet fennhatósága alá tartoznak. 2680 nyelv van jelenleg veszélyben, ám nemcsak azok tartoznak ide, melyeket kevesebb, mint százezren beszélnek, hanem olyan nagyobb közösségek is, ahol a gyerekek már nem tanulják meg őseik nyelvét. Az UNESCO éppen ezért 2019-et az őshonos nyelvek évének nyilvánította, fölhívva a figyelmet az emberek alapvető, anyanyelvhez, oktatáshoz, szellemi javakhoz, saját közösséghez és ügyintézéshez való jogára. A világ számos pontján kapcsolódtak be ebbe a rendezvénysorozatba, Magyarországon például a július 11–14-ig tartó zirci Reguly Antal Fesztivállal, mely a szibériai őshonos nyelvrokonaink, a hantik és manysik tudományos kutatásáért sokat tett tudós 200. születésnapjára emlékezik. A fesztivál keretében nem csak megemlékeznek a kutató munkásságáról, hanem konferenciával, kiállítással, kézműves programokkal, ismeretterjesztő játékokkal, néprajzi filmvetítésekkel, táncbemutatókkal, csángó táncházzal és koncertekkel igyekeznek megismertetni a magyar közönséget az északkelet-európai és szibériai nyelvrokonok hagyományaival.

Antal Gergely

cittanuova.it

Egy polgármester életét adta a városáért

Június 10-én egy olasz kisváros, Rocca di Papa polgármesteri hivatalában gázrobbanás történt, mert egy karbantartói munkát hanyagul végeztek el.

Az épület súlyosan megsérült és kigyulladt. Az épületben dolgozókat a tűzoltók mellett a polgármester, Emmanuele Crestini és az egyik munkatársa, Vincenzo Eleuteri mentették ki. A polgármester – akár a jó hajós-kapitány – utoljára hagyta el az épületet. Súlyos égési sérülésekkel és füstmérgezéssel szállították kórházba, ahol tíz napig küzdött az életéért, de végül május 20-án elhunyt, ahogy két nappal korábban hős kollégája is. Rocca di Papa – ahol egyébként a Fokoláre Mozgalom nemzetközi központja is található – a Városok a Testvériségért Egyesület tagja. A szomszédos település, Grottaferrata polgármestere, akik szintén az Egyesülethez tartoznak, így emlékezett Crestinire:

„A közgondolkodás szerint egy polgármester legyen karizmatikus, erős személyiség, kezelje gondosan a közös vagyont, tekintsen a jövőbe vezetéskor, értsen szót az emberekkel és ápoljon jó kapcsolatokat a különböző intézményekkel. Én azonban azt gondolom, hogy a legfőbb tulajdonsága egy jó polgármesternek az, ha szereti a városát és kész életét adni érte, ahogy ezt Crestini polgármester úr tette.”

A szokatlanul nagylelkű önfeláldozás – a polgármester halálát egyértelműen az okozta, hogy túl sokáig maradt az égő házban – megrendítette az egész országot.

Forrás: cittanuova.it

Szerkesztette: Paksy Eszter

Új lendülettel a békéért

Május 10-én, péntek hajnalban indultunk útnak tizenegy fiatalal Magyarországról, hogy részt vegyünk egy békekonferencián Bergamóban. Nem sokat tudtunk előtte arról, hogy pontosan hova is megyünk, mi vár majd ránk, és nem is számítottunk arra, hogy négy nappal később új szívvel térünk majd haza.

A konferencia egy virrasztással kezdődött a gyönyörű Santa Maria Maggiore bazilikában. A templom megtelt a világ minden részéről érkező fiatalokkal: albánok, brazilok, olaszok és románok, de érkeztek Afrikából, Jordániából és Irakból is néhányan.

Másnap délelőtt a polgármesterrel volt egy találkozónk, majd országonként mutatkoztunk be és mondtuk el mit teszünk hazánkban a békéért, hogyan segítünk a rászorulókon. A háborús övezetekből, mélyszegénységből, drogtelepek mellől érkezők beszámolóit más megvilágításba helyezték életünket. A mi legrosszabbnak vélt napjaink nekik kellemesnek tűnnek. Ezt érdemes észben tartanunk a mindennapokban, hisz hajlamosak vagyunk megfélekezni arról, hogy milyen kiváltságos helyzetben is élünk. Délután különböző tanúságtételeket hallhattunk megannyi tragikus háttérű előadótól, akik megosztották, hogy tudtak megbocsátani rosszat tevőiknek, hogy tudtak felülkerekedni helyzetükön Isten szeretetével. Egy idősebb férfi elmesélte, hogyan menekült a második világháború idején a nagymamája, terhes édesanyja és testvérei kíséretében. Nem sikerült elbújniuk, s ő végignézte szeretetei halálát. Ezen a hatalmas törésen csak sokára tudott túllépni. Megértette, hogy a gyűlölet megbénította életét, s csak akkor tud előrelépni, ha megbocsát nekik. Egy misszionárius pap megrázó képeket vetített a bombázásokról és a lerombolt plébániájáról. Kicsit tanultunk is: kártyákat osztottak ki minden szektorban, melyeken valós személyek életkörülményeit ismerhettük meg minden kontinensről. A mi szektorunk Afrikát kapta, szembe-szűnünk kellett az analfabétizmus magas, az orvosok, szolgáltatások, gyógyszerek alacsony százalékaival. Utunk során végig Isten gondoskodása kísért minket,

az időjárás előrejelzéssel szemben kinti programunkat nem-hogy nem mosta el az eső, de gyönyörű napsütés kísérte. Isten humorára vall azonban, hogy a konferencia zárása után másodperceken belül leszakadt az ég. Ez már azonban nem tett keresztbe nekünk, két helyi cserkészcsapat gondoskodott az esti szórakozásunkról: sokat játszottunk, beszélgettünk és még a vacsorát is közösen készítettük el. Másnap átbuszoztunk Torinóba, hogy megismerjük a konferencia szervezőit. A Sermig, ifjúsági misszionárius szolgálatot 1964-ben alapította az akkor huszoneves Ernesto Olivero és felesége több katolikus fiatalal, miután egy este Ernestotól megkérdezte egy hajléktalan, hogy ő hol tölti az éjszakát.

Kezdetben az volt a szándékuk, hogy együttműködjenek a különböző misszionáriusokkal, de aztán a Sermig maga is elkezdett foglalkozni a Torinóban élő szegényekkel, majd kiterjesztette munkáját a világ más helyeire is. A 80-as évektől a szervezet székhelye a volt torinói katonai arzenál, ami fontos jelkép a számukra: lehetséges a háború helyén megkezdni a béke terjesztését. Ottlétünk alatt bepillanthattunk a mindennapi munkájukba, hogyan főznek, hogyan osztják szét az adományokat. Ez a bepillantás új értelmet adott az előző napokban hallottaknak. Mottójuk, „A jót jól tenni” megérintette a szívünket és meghívást érzünk, hogy valami újat kezdjünk mi is itthon. Kifejezett akcióterv még nincs, de szorgosan dolgozunk rajta!

Bodnár Tímea

„A szeretet művészetében egy újabb követelmény, hogy elsőként szeressünk. Talán ez jár a legnagyobb erőfeszítéssel, mert próbára teszi szeretetünk hitelességét és tisztaságát. Azt kéri, hogy elsőként szeressünk, mindig kezdeményezzünk, és ne várjuk, hogy a másik tegye meg az első lépést.

(...)

Talán azért, hogy megtanítson minket »elsőként szeretni«, a háború alatt Isten még nem indított minket azonnal arra, hogy minden testvért szeressünk. A rászorulókra irányította figyelmünket, a szegényekre, a betegekre, a foglyokra, az árvákra. Most úgy tűnik, mintha szemellenzőt tett volna ránk, hogy mindenekelőtt csak ezekben a testvérekben lássuk őt.

Célba vettük az összes szegényt a városban. Első társnőimmal munka után, szabadidőnkben nehéz csomagokkal felpakolva látogattuk őket szegényes otthonaikban. A szegényekben mutatta meg az Úr azokat, akiket elsőként szerethetünk.”

(Chiara Lubich: *A szeretet művésze*. Budapest, 2008. 43–46.)

Elsőként szeretni

Elsőként szeretni – a szeretet művészetének ezt a követelményét helyezzük ezúttal figyelmünk középpontjába. A kezdeményező, önzetlen szeretet nemcsak a személyes kapcsolatok szintjén hozhat megújulást életünkben, hanem – ahogy ez **Ferenc pápa** gondolataiból is kiderül – a társadalmi szolidaritásnak is az alapja. Részletek *Hatalom és pénz* című nemrég megjelent könyvünkből.

► **Michele Zanzucchi** //

Társadalmi kulcsszó: szeretet

Vajon túlzás lenne azt gondolni, hogy be kellene vezetnünk a nemzetközi együttműködés nyelvébe a szeretet kategóriáját, s annak olyan válfajait, mint az ingyenesség, az egyenlőség, a szolidaritás, a testvériség és az irgalom? Ez az oly általánosan használt „humanitárius” jelző gyakorlati tartalma: szeretni testvéreinket, és elsőként szeretni, anélkül, hogy viszonzást várnánk. Olyan evangéliumi alapelvről van szó, amelynek sok kultúrában és vallásban megvan a megfelelő változata, és amely az emberiesség elvévé válik a nemzetközi kapcsolatok nyelvezetében. Kíváncsú, hogy a diplomácia és a multilaterális intézmények táplálják és szervezzék meg ezt a szeretet-képességet, mert ez a fő út, amely nemcsak

Magyar Kurír

Harcolni felelősséggel

az élelmiszer-biztonságot garantálja, hanem az emberi biztonságot a maga egészében. Szeretni azt jelenti, hogy mi magunk is hozzájárulunk ahhoz, hogy minden ország növelje termelését, és elérje az élelmiszer-önellátást. Szeretni azt jelenti, hogy a fejlesztés és a fogyasztás új modelljeiben gondolkodunk, azt jelenti, hogy olyan stratégiákat fogadunk el, amelyek nem súlyosbítják a kevésbé fejlett népek bizonytalanságát vagy külső függőségét. Szeretni azt jelenti, hogy nem folytatjuk az emberiség családjának kettéosztását azok között, akiknek feleslegük van, és azok között, akik a szükségset is nélkülözik.

Újraértelmezett szolidaritás

Egy ilyen reményteli hozzáállás a szolidaritás mozgatórugóját indítja be. Olyan szó ez, amelyet nem mindenki szeret, mert olykor öntelten odavetett vigasztáljára, odafigyelés nélküli környöradományra, vagyis szörványosan előforduló jótékonykodó mozdulatokra szűkül. Ezzel szemben a szolidaritás gazdag jelentésű szó, amelyet újra fel kell fedeznünk. Egyszerre társadalmi elv és erkölcsi erény. Mindenekelőtt azt jelenti, hogy közösségi kategóriákban gondolkodunk és cselekszünk: az emberek élete mérhetetlenül fontosabb, mint a javak eltulajdonítása egyének, mégpedig kevesek által. A szolidaritás azt jelenti, hogy küzdünk a szegénység strukturális okai ellen, az egyenlőtlenség ellen, a munkanélküliség ellen, a földért, az iskoláért és a lakhatásért, a szociális és munkajogok megtagadása ellen. Azt jelenti, hogy harcolunk a pénz uralmának pusztító hatásai ellen. A szolidaritás legmélyebb értelemben „történelemalakítást” jelent.

De ahhoz, hogy táplálni tudjunk egy ilyesfajta szolidaritást saját szívünkben és a közösségeinkben, ott kell taposnunk a sárban, rá kell helyeznünk kezünket sebesült testvéreink vérző testére, a lakónegyed, a külváros, a nép és a harc szagát kell árasztanunk. Igen, a harcét, mert a rosszat hosszú, fárasztó csatában kell legyőznünk. Jézus ezt tanította, amikor arra emlékeztette tanítványait, hogy beszédük legyen „igen, igen, nem, nem”, mert „a többi a gonosztól származik”.

A szolidaritás azt is jelenti, hogy nem saját ügyleteink után megyünk, hanem felelősségteljesen hozzájárulunk a társadalom építéséhez, szemben az individualizmussal és az egyéni szubjektivitás túlbecsülésével, szemben a papucsban lebzselő keresztényekkel, akik maguk nem akarnak kreatívan hozzájárulni a társadalmi élethez, hanem megelégednek üres liturgiákkal és jámbor olvasmányokkal. A szolidaritás azt jelenti, hogy „árral szemben” haladunk. A szolidaritás a keresztény ember számára azt jelenti, hogy megéljük a Jézus által tanított szeretetet, ingyenességben, megbocsátásban és kiengesztelődésben.

Sajnos a gazdasági és környezeti válság konkrét megoldása érdekében tett sok erőfeszítés nemcsak a hatalmasok elutasítása miatt vall kudarcot, hanem a többi ember érdektelensége miatt is. Azok a magatartásformák, amelyek akadályozzák a megoldás útjait – a hívők körében is –, a probléma tagadásától a közömbösséig, a kényelmes beletörődésig vagy a technikai megoldásokban való vak és bárgyú bizalomig terjednek. Új, egyetemes szolidaritásra van tehát szükségünk. ///

Forrás: Michele Zanzucchi: *Hatalom és pénz – A társadalmi igazságosság Ferenc pápa szerint*. Új Város, Budapest, 2019. 29 és 121–123. oldalak

Összeállította: Paksy Eszter

JÚLIUS

„Ingyen
kaptátok,
ingyen is
adjátok.”

(Máté 10,8)

Pixabay

Viszonzást nem várva

„Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok.” Máté evangéliumában Jézus ezt kéri a „küldötteitől”. Ő személyesen találkozott az eltévelyedett és szenvedő emberiséggel. Megesett rajta a szíve, ezért akarja megsokszorozni az apostolok által az üdvösség művét, a gyógyítást, a szabadítást. Ők Jézus köré gyűlve hallgatták szavait és küldetést kaptak, célt nyert az életük. Elindultak, hogy tanúságot tegyenek Isten szeretetéről mindenkinek. Vajon mit kaptak ők „ingyen”, amit viszonozniuk kellene? Az apostolok Jézus szavai, cselekedetei, döntései és egész élete által megtapasztalták Isten irgalmát. Gyöngeségeik és korlátaik ellenére megkapták a szeretet, a kölcsönös befogadás új törvényét, végül pedig azt az ajándékot, amelyet Isten minden embernek nyújt: saját magát, közelségét a mindennapok útján, és fényét a döntéseikben. Ez mérhetetlen nagy, viszonzhatatlan kincs, valóban „ingyen” kaptuk. Azért kapták az apostolok és a keresztények, hogy ők is közvetítsék ezeket az ajándékokat azoknak, akikkel találkoznak.

„Ingyen kaptátok,
ingyen is adjátok.”

Így írt erről Chiara Lubich 2006. októberében: „Jézus az egész evangéliumban arra szólít fel minket, hogy adjunk. Adjunk a szegényeknek, a kölcsönt kérőknek, enni az éhezőknek, még a köntösünket is. Viszonzást nem várva adjunk... Ő maga elsőként adott: egészséget a betegeknek, bocsánatot a bűnösöknek, életet mindannyiunknak. Az ösztönös, önző harácsolást Jézus a nagylelkűséggel, a saját igényeink elsőbbségét a másokra figyelemmel állítja szembe. A birtoklás kultúrájával szemben az adás kultúráját hangsúlyozza. [...]

Az e havi életige segít felfedezni minden cselekedetünk értékét, a házimunkától a kerti- vagy a műhelymunkáig, a hivatali ügyintézésről az iskolai teendőig, a társadalmi, köz- és vallási felelősség vállalásáig. Minden figyelmes és segítőkész szolgálattá válhat. A szeretet új szemével találekonyan és nagylelkűen siethetünk mások szükségletei elé.

Az ajándékok pedig körbejárnak, mert a szeretet szeretetet szül. Az öröm megsokszorozódik, mert »nagyobb boldogság adni, mint kapni.« (Ap.Csel. 20,35) Vergence, egy kongói kislány meséli: „Éhesen mentem iskolába a barátnőmmel. Az úton találkoztam a bácsikámmal, aki adott pénzt zsömlére, de aztán megláttam egy nagyon szegény embert. Rögtön neki akartam adni a pénzt, de a barátnőm szerint gondoskodnom kell magamról. Arra gondoltam, hogy én másnap kapok enni, de vajon a szegény kap-e? Így odaadtam neki a zsömlére szánt pénzt, és nagy örömet éreztem a szívemben.”

„Ingyen kaptátok,
ingyen is adjátok.”

Jézus és az evangélium logikája szerint mindig azért kapunk, hogy megosszunk, soha nem azért, hogy magunknak felhalmozzuk. Ez minket is a felismerésre hív: erőt, tehetséget, képességeket, anyagi javakat kaptunk, és használjuk mások szolgálatára.

Luigino Bruni közgazdász szerint „az ingyenesség [...] bármely tettünkre vonatkozhat. Ez nem „nem kerül semmibe”, épp ellenkezőleg. Az ingyenességnek nem nulla az értéke: végtelen nagy kincs, amelyre csak újabb ingyenességgel válaszolhatunk.” Az ingyenesség túlmutat a piaci, a fogyasztói és önző logikán, és megnyit a megosztás, a társas és testvéri kapcsolatokat, az

adás kultúrájára. A tapasztalat szerint az érdek nélküli szeretet igazi provokáció pozitív és meglepő következményekkel, mely tűzvészként terjed tova a társadalomban. Így történt ez a Fülöp-szigeteken is 1983 óta. Akkor nagyon nehéz politikai-társadalmi viszonyok uralkodtak az országban. Egy csapat fiatal viszont megpróbált eredeti módon pozitív változást elérni: kinyitották a ruhásszekrényüket, és elővették a felesleget. Eladták a használatruha piacon, és az árából, szinte a semmiből, elindították a Bukas Palad („nyitott kéz”) nevű szociális központot. Ez az ige vezérelte őket, lett a mottójuk: »Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok.« (Mt 10,8). A kezdeményezéshez orvosok is csatlakoztak felajánlva szaktudásukat, és sokan mások is megnyitották szívüket és otthonukat.

Így született és fejlődött ez a széleskörű társadalmi kezdeményezés a legszegényebbek javára, mely ma is működik az ország számos városában. Legnagyobb eredménye, hogy idővel maga a célcsoport vált saját felemelkedésének főszereplőjévé. Rátaláltak emberi méltóságukra. Tiszteletteljes, szolidáris kapcsolatokat építenek, példájukkal és odaadásukkal sokakat segítenek kiemelkedni a szegénységből és felelősséget vállalni egy újfajta együttélésben saját maguk, családjuk, lakóhelyük és közösségeik, valamint az egész világ javára. //

Letizia Magri

Mi állhat közénk?

Egy szépen virágzó cserje, amit a férjem nem oda ültetett, ahová szerettem volna – és a harmónia máris elillant. Miközben zavarodott lélekkel, szomorúan kavargattam az ételt a konyhában, próbáltam Istenre bízni magam. Lassan visszanyertem a belső nyugalmam és végig tudtam gondolni, miért is ragaszkodom annyira az elképzelésemhez. Visszatért belém a fény és a béke, és vacsora közben azt javasoltam a férjemnek, mi lenne, ha a cserjét egy kerti vázába ültetné, amíg megfelelő helyet találunk számára. Tetszett neki az ötlet. Bocsnatot kértünk egymástól és másnap együtt vettünk egy szép kerti vázát. Este, mikor kiültünk a teraszra, már örömmel néztük a vázába ültetett cserjét, ami ettől fogva arra emlékeztetett minket, hogy a legfontosabbra figyeljünk a kapcsolatunkban: szeressük egymást és legyünk készek elveszíteni az elképzeléseinket a másik kedvéért, hogy Isten ragyoghasson közöttünk.

Beatrice (Olaszország)

A szabályokon túl

Öt gyermek édesapjaként mindig azt tartottam elsődleges feladatommak, hogy a család feje legyek, ha kell, mondjak nemet nekik, amikor szükséges büntessem és mindenekelőtt engedelmességre neveljem a gyerekeket. Emlékszem arra a pillanatra, amikor először megérezttem, hogy más módon, anyai szívvel is szerethetném a gyerekeinket. Egy nap, ahogy elsétáltam a fiunk szobája előtt, láttam, milyen rumli van benn: az ágya vetetlen, mindenfelé ruhák a földön. Egyből elöntött a méreg. „Nagyon jól tudja, hogy be kell vetni az ágyat és ki kell takarítani a

szobát. Ez lustaság és engedetlenség!” – gondoltam. Mérgemben elő akartam őt venni és jól megszidni. De megkérdeztem magamtól: hogy viselkedne egy édesanya ilyenkor? Tudtam a választ: Együtt érezne a fáradt gyerekkel, akinek sok házi feladata és egyéb kötelezettsége is van, és bevetné helyette az ágyat. De ezzel jót teszek vagy elkényeztetem? Még kicsit győzködnöm kellett magam, de valami azt súgta: tegyem meg. Így végül beágyaztam és kitakarítottam. Igazi jó érzés töltött el, amikor elhagytam a szobát. Mivel egy szóval sem beszéltem vele a történetekről, néhány nap múlva nagyon elcsodálkoztam, hogy valaki bevetette az ágyam. Ő volt. Ez az egyszerű eset egy új kapcsolat kezdetét jelentette a fiammal és a családommal. Most már a hangsúly a szabályok helyett inkább a kölcsönös szereteten és megbecsülésen van. És ez nemcsak jól működik, hanem sokkal boldogabban is élünk.

M. (Nagy-Britannia)

Forrás: focolare.org

Fordította: Horváth Viktória

A valódi gazdagság

„Ahol
a kincsetek,
ott
a szívetek is.”

(Lukács 12,34)

Pixabay

A „szívünk” lényünk legmélyebb, legrejtettebb, legelőbb része. Vajon mi a „kincsünk”, amiért minden mást képesek lennénk háttérbe szorítani? A nyugati fogyasztói társadalmakban minden arra kész, hogy anyagi javakat halmozzunk fel, saját szükségleteinkre figyeljünk, és a jólét, valamint az egyéni érvényesülés címén ne vegyük észre mások szükségleteit. Pedig már Lukács evangélista is a mindenkor embernek egyetemes és meghatározó tanításként idézte Jézusnak a szavait, jóllehet egész más kulturális környezetben.

Lukács evangéliuma erőteljesen hangsúlyozza, hogy Jézus tanítványaira jellemző mély és végleges döntésre van szükség: Isten, az Atya az igazi Kincs. Jézus példájára teljesen neki kell elfoglalnia a keresztény ember szívét. Ezzel a kizárólagos választással együtt bizalommal ráhagyatkozunk szeretetére, és így valóban „gazdagok” vagyunk, mert Isten gyermekei, az ő Országának örökösei lettünk.

Megengedjük-e, hogy az anyagiak vegyenek birtokba bennünket vagy valóban mi birtokoljuk őket? Az anyagi gazdagság ugyanis eluralhatja a „szívünket”, és egyre növekvő sóvárgást, valóságos függőséget idéz elő, hogy még többet birtokoljunk. Az evangéliumi szakasz viszont alamizna adására buzdít, amelyre a szívünket felszabadító irgalmasság készítet, mely megnyit a testvéri egyenlőségre. A keresztények személyesen és a hívők közösségével együtt is megtapasztalhatják az igazi szabadságot azáltal, hogy megosztják a rászorulókkal anyagi és lelki javaikat. Ez a keresztény életstílus tanúsítja az Atyába vetett bizalmat, és megalapozza a szeretet civilizációját.

„Ahol a kincsetek,
ott a szívetek is.”

Chiara Lubich világosan elmagyarázza, hogyan szabadulhatunk meg a birtoklás rabszolgaságából. „Miért olyan fontos Jézus számára a függetlenség az anyagiaktól, hogy követésének elengedhetetlen feltételévé teszi? Azért, mert létünk legfőbb java, az igazi kincs Ő maga! [...] Jézus azt akarja, hogy szabadok legyünk, hogy lelkünk mentes legyen minden ragaszkodástól és aggodástól, hogy így valóban Őt szerethessük teljes szívünkkel, elménkkel és erőnkkel. [...] Jézus a felebarátaink javára is kéri tőlünk a lemondást a dolgainkról. Azt akarja ugyanis, hogy nyíljunk ki mások felé [...]. A »lemondás« legegyszerűbb módja az »adás«.

Adjuk Istennek azt, hogy szeretjük Őt! [...] Mutassuk meg neki szeretetünket úgy, hogy szeretjük testvéreinket, ezért készek vagyunk mindent kockáztatni értük! Még ha nem is észleljük, sok megosztható kincsünk van. Adhatjuk szívünk szeretetét, lehetünk leplezetlenül kedvesek, nyújthatjuk örömünket, felajánlhatjuk az időnket és imáinkat, közösbe tehetjük belső gazdagságunkat, vagy esetleg a holminkat: könyvet, ruhát, járművet, pénzt. [...] Amikor adunk, ne gondolkozzunk sokat azon, hogy »erre még szükségem lehet«! [...] Valóban, bármire lehet szükségünk. Ezekkel a gondolatokkal együtt viszont sokféle ragaszkodás is a szívünkbe fészkel magát, és mindig új igények ébrednek bennünk. Ne hagyjuk ezt, próbáljunk meg csak annyit birtokolni, amennyi valóban szükséges! Vigyázzunk, hogy ne veszítsük el Jézust egy félretett összeg, vagy bármi más nélkülözhető miatt!”

Marisa és Agostino harmincnégy éve házaspár, ők mesélik: „Nyolc évig dagadó vitorlákkal haladtunk, a házunk, a munkánk pont úgy alakult, ahogy szeretettük volna. Épp ekkor jött egy lehetőség, hogy Olaszországból Dél-Amerikába költözzünk,

Beszélgetések a műtőben

és ott egy fiatal keresztény közösség segítségére legyünk. Az ismeretlen jövőtől való félelem és a minket örültnek tartó emberek véleménye ellenére az ezer hang közül egy mégis felerősödött bennünk, és békét adott. Jézus hangja volt: „Jöjj, kövess!” És megtettük. A megszokottól teljesen eltérő környezetbe kerültünk. Sok minden hiányzott, de éreztük, hogy helyette megkapjuk az emberekkel való kapcsolat gazdagságát. Erősen megtapasztaltuk a Gondviselést is. Egyik estére egy ünnepséget szerveztünk, és minden családnak vinnie kellett valami jellegzetes ételt. Mi épp akkor jöttünk vissza Olaszországból egy jókora parmezánsajttal. Hezitáltunk, mert szerettük volna megosztani a többi családdal, de akkor hamar elfogy. Végül Jézus mondatára gondoltunk: „Adjatok, és akkor ti is kaptok” (Lk 6,38). Egymásra néztünk és azt mondtuk: elhagytuk a hazánkat, a munkát, a rokonokat, és most egy darab sajthoz ragaszkodunk? Levágtunk egy jó adagot és elvittük magunkkal. Két nap múlva becsöngetett hozzánk egy ismeretlen turista, egy barátunk barátja, és egy csomagot hozott tőlük. Kibontottuk, és egy nagy parmezán volt benne. Teljesült Jézus ígérete: »Jó, tömött, megrázott, túlcsonduló mértékkel mérnek öletekbe.«” //

Letizia Magri

Aneszteziológus szakasszisztensként dolgozom, s a feladataim közé tartozik, hogy a helyi érzéstelenítésben zajló műtéteknél szóval tartsam a betegeket. Az ilyen típusú beavatkozásnál nem lenne szükség a jelenlétemre, mivel nem altatunk, azonban a betegek többsége nagyon fél a műtőasztalon, még ha nem is érez fájdalmat. A félelem vérnyomáskiugrást is eredményezhet, ezért nagyon fontos őket pszichésen is támogatni. Adódott a szituáció, hogy beszélgetnem kellett egy 65 év körüli hölgygel, és hirtelen nem tudtam, mit is mondhatnék neki. Finoman érdeklődtem a családjá és a munkája felől, majd megemlítette, hogy hobbija a virágkertészet. Eszembe jutott, hogy nemrég kaptam a fiaméktól egy orchideát, úgyhogy arról kezdtünk el beszélgetni, hányféle színben pompázhat és hogyan kell gondozni. A beteg örömmel mesélt róla és rendben tudott zajlani a műtét, még az altatóorvos is bekapcsolódott a beszélgetésbe. Éreztem, hogy a Szentlélek adta a számba a szavakat, olyan gördülékeny volt az egész. A műtét végeztével, mikor tolták ki, sugárzó arccal fordult vissza és megköszönte a beszélgetést és azt, hogy eltereltük a figyelmét az operációról. Más alkalommal egy 70 év körüli férfivel kellett közös témát találni. Mindig nehéz elkezdni a személyes beszélgetést, mert nem tudhatom, kit érint érzékenyen egy-egy téma. Végül a családjáról kérdeztem, amire egy-két szóval válaszolt, és láttam, hogy még mindig nagy benne félelem a műtét miatt. Nem adtam fel, hanem tovább kérdeztem, mire elmondta, hogy van egy hatéves lányunokája, akiről ragyogó arccal kezdett el mesélni.

Jót beszélgettünk, a beteg meg is lepődött, mikor kész lett a műtét. Se nyugtatóra, se fájdalomcsillapítóra nem volt szükség. A betegek jellemzően sápadtan, megviselten távoznak a műtőből, de öröm volt látni, hogy ez a páciens mosolyogva ül az ülőkocsiban.

E. M. (Budapest)

Komolyan vettem

Sebészorvosként dolgozom, s az egyik ügyelet alatt behoztak a rendőrök egy roma férfit, akit gyakorlatilag betörés alatt kaptak el. Megvizsgáltam és közben elmondtam, azért csinálta, mert már két napja nem evett. Ezekben a szituációkban mindig benne van a ferdítés lehetősége, de úgy döntöttem, komolyan veszem. Amíg elvitték a röntgenbe, felmentem az osztályra és hoztam neki kórházi, csomagolt vacsorát. Amikor odaadtam, a rendőrök nem engedték meg, hogy azonnal megegye, ezért dühében kivágta a szemétből. Néhány perc múlva aztán lenyugodott, én kivettem a csomagolt ételt és visszaadtam neki, ő eltette. Úgy éreztem, most megvalósult ez az íge: „éheztem és ennem adtatok”, amit nem is volt olyan könnyű felvállalni a rendőrök és az asszisztens előtt.

F. É. (Budapest)

A fáraók népének kincse a 21. században

Egyiptom kapcsán többnyire a politikai, társadalmi és vallási feszültségek kerülnek szóba. Mészáros Ilona, Egyiptomban élő fokolarina a remény képeit osztja meg velünk miközben a kölcsönös elfogadás mindennapos tapasztalatáról beszél.

► **Mészáros Ilona** //

A szerző saját felvételei

Ha megkérnek, meséljek Kairóról, ahol négy éve élek, felvillannak bennem e 20 milliós város életképei. A zsúfolt utcák járdáit elfoglaló kávézó, teázó, sisázó férfiak, az ideiglenes reggeliztető kocsik, pékségekből kitolt tálcsa, friss péksütemények, portékáikat kínáló árusok... A székek, emberek kerülgetésének akadálypályái első időben nekem, európainak, képtelenségnek tündek, mint ahogy a közlekedés is. Az utcán a szamaras kocsik biztonsággal baktatnak a gépkocsik és buszok kaoszának tűnő forgatagában, a négy gyermekét és feleségét szállító édesapa a kétszemélyes motorján, vagy a biciklis, akinek fején kétszintes óriástálcsán sorakozik a jellegzetes, egyiptomi kenyérlángos. Buszmegállót akár egyetlen ember is képezhet, mert intésre a buszok legtöbbször megállnak vagy lassítanak, és az utasok olimpikonügyességgel pattannak le-föl. A nehezen mozgó, idősebb embereket felsegítik, és senki se kérdezi miért indultak így el, mint ahogy senki sem izgul a busz bármely részéből a buszsofórhöz előreküldött pénze miatt. Pontosan megérkezik majd a visszajáró az utastársak közreműködésével, mint ahogy egy-egy kisgyermek, akit az édesanyja továbbadhat a fejek fölött a szerencsés ülőkhöz. Természetes egyszerűséggel működik ez az összefogás, a több mint 40 fokban, a fáradt, megélhetésért küzdő emberek tömegében, ahol együtt vagyunk muszlimok és keresztények.

Ezt a színteret tarkítják a luxusboltok és luxusautók, az elegáns szállodák és bevásárlóközpontok, az elképzelhetlenség határát érintő kulturális és szociális különbségek. S nem utolsósorban a sivatag és a piramisok csendes, időtlen méltósága, melyek elmozdíthatatlanul árulkodnak ennek a népnek a zsenialitásáról.

Ma Egyiptom 100 milliós lakosságának kb. 10%-a keresztény, többséggel a kopt ortodox egyház tagjai. A Fokolára

lelkiséget élő családok nagy része és mi is a fokolárban kétszer ünnepeljük a karácsonyt és a húsvétot, mivel a koptok és a katolikusok körében ezek az ünnepek más időpontokra esnek. Május végén a Ramadán, az egyik legfontosabb muszlim időszak utolsó napjait éljük. Kevesen vagyunk a buszon, a nők mind muszlimok. A vállamra tesz egy sálát, és a 40 fok fölötti hőség ellenére sem iszom folyadékot, míg haza nem érek. Egy egyiptomi fokolarin a tévénél dolgozik, és egész munkaidő alatt nem eszik és iszik muszlim kollégái mellett. Ezekkel a kis gesztusokkal segítjük egymást a mindennapokban, keresztények és muzulmánok. Gyakran előfordul, hogy a férfiak átadják a helyet a metrón vagy egyszerűen kérés nélkül félrehúzódnak, hogy megvédjenek a tömeg kényelmetlenségétől. Természetesen nem megy mindig minden olajozottan. Minap a rekkenő hőségben két buszvezető összeszólalkozott. Megállt mindkét busz a forgalomban, a másik busz sofőre otthagyt a járművét, és jött a mi sofőrünk felé. Már többször tapasztaltam, hogy ilyenkor mindkét buszról odaugranak férfiak a sofőrökhöz békíteni, és nem engedik, hogy a feszültség túllépjen a szavakon, hogy verekedés alakuljon ki. Ismerik a népük temperamentumát, és megvédik egymást saját maguktól, mert nem különbös számukra a másik élete. Sajnos nem minden feszültség végződik így. Helyenként komoly elhatárolódások vannak a különböző egyházak tagjai között is. Amikor az egyik kopt kolostorban rákérdeztünk a minket körbevezető fiatal szerzetestől, hogy mit gondol a kopt ortodox és katolikus fiatalok közötti házasságról, határozottan azt mondta, hogy nem lehetséges. Nem egyszer láttam szenvedni keresztény fiatalokat, akik nem házasodhattak össze, mert a családjuk nem fogadja el a vegyesházasságot vagy a társadalmi különbséget.

Ugyanakkor tanúi lehettünk Ferenc pápa és II. Tavadrosz pátriárka találkozásának, melynek emlékére a közösségünk egy fiatalja és kopt ortodox barátja minden évben megszervezik a pátriárka találkozását az Egyiptomban élő katolikusok képviselőivel, a katolikus szerzetesrendek és mozgalmak felelőseivel, melyek között ott vagyunk mindig mi is, Mária Műve. Az itteni társadalomban egy alapítványon keresztül, a munkaszüneti pénteken foglalkozunk olyan gyerekekkel, akiknek nincs lehetőségük túlszűfolt utcákon játszani vagy sportklubokba befizetni. A kezdeti időszak után a gyerekeiket kísérő muszlim édesanyjának is tartunk a mindennapi életüket segítő, vagy munkalehetőséget teremtő

Ez a közös vacsora muszlimok és keresztények között az emberiség egy családjának megvalósult előképe. Nem tagadjuk az identitásunkat, nem mosuk össze a különbözőségünket, hiszen azok az egységünk kincsei és feltételei. Ezek a különbözőségek alakítanak és formálnak naponta utazás közben is. Egyik alexandriai utamon a melletttem ülő kopt ortodox hölgy örömmel csomagolgatta velem a helyi közösség tagjainak szánt karácsonyi meglepetéseket, közben mesélt, ő hogyan készül a karácsonyra, majd a visszaúton egy líbiai muszlim férfi mesélt a családjáról, fotókkal bemutatva gyermekeit, a feleségét, a munkáját. Amikor ez után az intenzív nap után hazafelé tartottam,

képzéseket. Most egy kis csoportjuk boldogan segít Teréz anya nővéreinek a betegek ápolásában. Már néhány éve a Ramadán alatt a Gondviselésre támaszkodva meghívjuk a gyerekek családjait egy vacsorára, ahová eljönnek a szomszédok is. Az elmúlt évben több mint 400 embert láttunk vendégül. Mindig megdöbbenő látni, hogy az egész napos teljes böjt után a gyermekek nem nyúlnak sem ételhez sem italhoz addig, míg fel nem hangzik a böjt végét jelentő ima hangja.

az a furcsa érzésem volt, hogy nem találom saját magamat, azt, aki reggel elindult Alexandriába. Végül rájöttem, hogy mindazok, akikkel találkoztam, bennem vannak, az életük lakást vett bennem, más és több lettem. Több mint 2000 évvel ezelőtt egy család itt, Egyiptomban keresett és talált menedéket. Ez az ország rejtette el Isten Fiát, adott otthont számára. Nagy ajándék szemlélni ennek a népnek a múltját, velük élni a jelenükben, részt venni annak a hivatásnak a kiteljesedésében, amelyet Istentől kaptak. ///

Hogyan maradjunk lendületben?

Mindenki szeretné motiváltan végezni feladatait, mégis gyakori, hogy csak kedvetlenül nézzük az előttünk tornyosuló tennivalókat.

► Smohai Máté //////////////

”

*A legjobb
motiváció,
ha a cselekvés
öröme hajt.*

A „motiváció” egy minden embert érintő gyűjtőfogalom. A szó eredete a latin „movere”, ami nem mást jelent, mint hogy „mozogni”, „mozgatni”. Hány és hány különböző helyzetben hallhattuk (vagy akár érezhettük) már, hogy de jó lenne „motiválni” XY személyt. Ez általában olyasmit takar, hogy XY erőfeszítéseinek iránya és/vagy intenzitása

hagy kívánnivalót maga után. Az igényes és széleskörű meghatározástól most tekintsünk el, hiszen csak a sportpszichológiában harmincnál is több különböző megközelítés létezik, a pedagógiában meg még több. Szorítok inkább konkrétumokra: jelen Új Város cikk írását illető motivációm vizsgálata során megállapíthatom,

hogyan az erőfeszítésem iránya egyértelműen a cikk megírása, mint feladat végrehajtása, és az intenzitás igen magas, hiszen már kicsúsztam a határidőből... Egyáltalán miért csinálom ezt?? Örömet találok magában a cikkírásban? Nem. Tehát a pszichológia (egyik) fogalomtára szerinti belső motiváció zéró. Még ha ennek őszinte bevallása mosolyt is csal az arcomra. Akkor miért írok most? A szerkesztők rám gyakorolt nyomása vagy a pénz miatt? Nem igazán, hiszen mondhatom volna nemet a felkérésre, és még most is mondhatnék. És pénzt sem kapok. Tehát nem a (leg)külső(bb) motivációs hajtóerő irányítja cikkírási viselkedésem. Felsejlik bennem, hogy korábban az egyik szerkesztő kérésére bevállaltam, hogy hat írással szívesen hozzájárulok a laphoz, mert nagyon magaménak érzem az Új Város által közvetített értékeket, és mostanra van annyi anyagom és témám, ami reálissá teszi, hogy kéthavonta írjak egy sportpszichológiával kapcsolatos témáról. Motivációs szempontból két kulcsszó van itt: a „bevállaltam” és az „érték”. A bevállalás itt azt jelenti, hogy korábban meghoztam szabadon egy döntést (identifikált motivációs hajtóerő). A kérdés most az, hogy ezt a döntést újra meghozom-e, vagy inkább csak kényszerből írok (introjektált motivációs hajtóerő). Inkább az előbbi választom, mert sportpszichológusként tudom, hogy jobb az úgy: nekem is, és a magának a cikk minőségének, így az olvasónak is. A másik kulcsszó pedig az „érték” volt. Az általunk képviselt értékek és a hosszú távú céljaink irányába ható motivációs hajtóerő (integrált motiváció) áll legközelebb a klasszikus belső motivációhoz, ilyenkor a cselekvés öröme hajt. Ezt az örömet adhatja pl. a fejlődés, a társaság, vagy akár pusztán élvezet/jó kedv/jó érzés.

Tanmese a motivációról

„Volt egyszer egy idős ember, akit nagyon zavartak a háza mellett pályán zajosan focizó fiatalok. Bármit mondott, vagy akár kiabált, figyelmen kívül hagyták a zajongók. Sőt, minél hevesebben akarta őket leállítani, annál kitartóbban és hangosabb játszottak. Az idős ember már a megörülés szélén járt. Egy pszichológus barátjával való beszélgetés hatására végül egy teljesen új stratégiába kezdett. Röviden, szidalmazás helyett elkezdte jutalomban (2 euró/fő) részesíteni a fiatalokat a hangos focizásért. A fiúk természetesen örültek a döntésnek, hiszen pénzt kaptak azért, amit amúgy is élveztek! Másnap este is ugyanígy 2-2 eurót adott a focizóknak az idős ember. Kicsit megilletődtek ettől a fiatalok, de jó hangulatban, felszabadultan zajongtak tovább. Ez így ment egy hétig, mígnem az idős ember azt mondta, hogy sajnos nem engedheti meg magának a továbbiakban a 2-2 eurós jutalomosztást. Mindössze 50-50 eurocent fér bele. A fiatalok bár csalódottak voltak emiatt, de folytatták az idős embert kínzó zajos focizást. Így telt el még egy hét, amikor is a bácsi már csak 20-20 centet adott a focizóknak. Ez már igencsak frusztrálta a fiatalokat, akik hozzászórtak a jelentősebb mértékű jutalomhoz. Nemsokkal később már csak 2-2 centet kaptak, amitől annyira kiakadtak, hogy inkább soha többet nem mentek oda focizni.”

A külső és belső motivációk bonyolult világa

Érdekes világ a motivációs hajtóerők. A történetben egy belülről irányított cselekvéshez (élvezetes focizás)

hozzákapcsolódott egy erős külső motiváció is (2 euró), ami heteken át „begyakorlódott”. Így aztán a külső motiváció megszűnésekor úgy lezuhant a fiatalok foci iránti motivációja, hogy inkább fel is hagytak vele. A tanmese természetesen egy sor kérdést elindíthat bennünk azzal kapcsolatban, hogy kit mikor és hogyan jutalmazunk. Mindenesetre fő tanulásgként nehogy azt vigyük el magunkkal, hogy a külső motiváció kártékony, és csak a belső motivációknak kell engedelmessé válni (élvezet, közösség vagy a fejlődés öröme, stb.). Érdekes inkább a számunkra fontos értékek felől megközelíteni a tanmesét és a magunkra vonatkozó tanulságokat. Ha a fenti történet fiataljai számára nagyon világos prioritás a közösségük és a közös focizás, akkor a pénzjutalom nem válik jelentős tényezővé. Ugyanígy, ha igazán értékesnek gondoljuk a szép (de legalábbis élhető) lakáskörnyezetet biztosító házimunkát, a gyereknevelést, akkor kitartóan ezek megvalósításán fogunk fáradozni akkor is, ha egyéb motivációs hajtóerők ez ellen „fújnak”: pl. rosszkedvűek vagy fáradtak vagyunk (ezek belső motivációkat gyengítik), vagy éppen beszél valaki a lakásra, a gyerekünkre (a másoknak megfelelés, mint külső motiváció). Érdekes példa a vasárnapi mise. Hozzám hasonlóan sokan nem pusztán élvezetből járnak vasárnap (vagy akár gyakrabban) templomba, és nem is mindig könnyű elindulni, de mégis járunk, mert értékesnek tartjuk: egy találkozási lehetőség Istennel és azokkal az emberekkel, akiknek szintén fontosak ezek a találkozások. Közösségben lenni olyanokkal, akik hasonló értékeket vallanak – sok tekintetben megtartó erő. Többek között megerősítenek a választásainkban, és segítenek fenntartani a megvalósításukhoz szükséges motivációt. ///

Apaszerepben

Egy nő már várandósként is sok segítséget kap az anyaság megéléséhez. Védőnő, nőgyógyász, más kismamák és a saját édesanyja is kísérik ezen az úton kilenc hónapig és még azon is túl. Kevesebbet beszélünk az apáról, akinek ugyanolyan jelentős szerepe van a gyermek életében, csak éppen másként.

► Visy Petra //

Tartsanak velem egy képzeletbeli diavetítésre, ahol egy gyermek életét kísérjük végig, képkockaként megállva és alaposan megvizsgálva életének fontos eseményeit. A fókuszban most az édesapa aktuális szerepe áll.

Az apák is várandósak?

Az első diaképen egy fiatal pár áll egymással szemben. A kép látni engedi, hogy a nő domborodó pocakban egy kisbaba növekszik, összekucorodva, magzatpózban. A párja mosolyogva figyeli őt, neki nincs pocakjában, de fejében szimbolikusan ugyanúgy kucorog egy apró lény, a leendő gyermekük. Mit jelenthet ez?

A férfiból is szülő lesz, amint a jövevény megfog, illetve meglátja a napvilágot. Ez a folyamat nem kevésbé fontos és nehéz, mint az anyává válás. Sőt. A férfi, az apa, saját testén nem követheti a gyermek változásait, növekedését. Arról csak az anya testét látva, beszámolóit hallgatva szerez tudomást. Ugyanakkor több vizsgálat kimutatta, hogy bizonyos értelemben sok apuka is várandós, hiszen ráhangolódnak párjuk hangulatára, érzelmeire, adott esetben aggodalmaira is. Változó, kinél mikor, de előbb-utóbb bensővé válik és megerősödik a

gondolat: apa leszek. Az apák ebben az időszakban sokat terveznek. Gondolataik közepontjában a biztonság, a kiszámíthatóság és a kialakulóban lévő család kényelme áll. Kell-e másik autó? Hova fér el a babaágy? Milyen babakocsit érdemes beszerezni? De emellett sok bizonytalanság és félelem is gyötörheti: Mennyire fog megváltozni az életünk? Lesz-e még helyem a feleségem szívében? Vajon menni fog nekem a szülőség? A rendelkezésre álló kilenc hónap nem csak anyának, apának is a felkészülés időszaka, ezért nagyon fontos a rendszeres kommunikáció, a félelmek megosztása és egymás bátorítása. Egy nőt a férje is segíthet anyává válni, és a férfi apává válásában is kiemelt szerep jut a feleség támogatásának.

Van helyem az újszülött körül?

A következő képkockán apa fürdeti az újszülöttet, közben beszél hozzá, de szemével is kommunikál. A pici a védelmet jelentő kézben izgatottan lesi apját, miközben lábaival és kezével fröcsköli a fürdővizet. Miután a gyermek világra jön, a gyakorlatban is minden megváltozik a család életében: új feladatok, új napirend, új illatok és új szagok, új nehéz és új meghitt pillanatok. Az anya is tanulja a saját feladatait, ami sokszor stresszel és bizonytalansággal jár, miközben gyermekére fókuszál minden figyelmével és odaadásával. Az újdonsült apuka talán azt érezheti: van itt helyem? Hogyan kerülhetnék be ebbe a bűvkörbe? Vagy talán kívül kell maradnom? Jó ötlet, ha az apának saját szertartásai alakulnak ki a csecsemővel, ez lehet például a fürdetés, tápszeres táplálás esetén néhány etetés, később a délutáni séta, vagy akár a leheveredés a nappali kanapéján. Az apa illata, érintése, hangja éppolyan fontos inger a fejlődő csecsemő számára, mint az édesanyáé, annál is inkább, mivel a napi munka miatt kevesebb helyzet adódik az apukának. Az anyukák saját rutinokat alakítanak ki a csecsemőjükkel, az apukáknál kevésbé olajozottan működnek a dolgok, ami nem jelenti azt, hogy tehetségtelenek, egyszerűen csak másképp csinálják. Jó, ha az anyák hagyják ezt a folyamatot: apásan pelenkázni, apásan öltöztetni, apásan

senivpetró / Freepik

etetni – ezek fontos momentumok az apa-gyermek kapcsolat erősödésében. Másrészt a pici megtapasztalja, hogy nem vagyunk egyformák, anya így, apa úgy csinálja. Ezzel rugalmassága és alkalmazkodóképessége fejlődik, kreativitása fokozódik.

Tekintélyes játszótárs

A következő diaképen egy parkban álló apát látunk, nyakában a gyermeke, aki élvezzi a magasságot, de szófogadóan kapaszkodik apja állkapcsában. Kíváncsian és lelkesen várja, milyen kalandba keverednek aznap a parkban. Izgalmas indián csatában találják magukat? Vagy domboldalról legurulva próbálnak nyulat fogni? Apával közösen bármi előfordulhat, de úgyis meg fogjuk oldani! – gondolja magában. És pontosan ez az, amire egy cseperedő gyermeknek szüksége van: kalandokra, ingerekre, mozgásra, eljátszott történetekre úgy, hogy a szabadság érzése mellett folyamatosan jelen van az óvó, védő tekintetű, tekintélyes felnőtt, aki sokszor játszópartner is egyben. Amikor

egy, a világot megismerni vágyó gyerek kérdez, olykor más választ kap anyától, és mást apától. Így lesz az ő világa színes, gazdag és kerek. A lefektetésnél apa máshogy mesél, máshogy hangsúlyoz, napközben máshol húzza meg a határokat, másként mond nemet, de nagyszerű, ha a kicsi apát és anyát is hallhatja. A birkózás, csikizés, kergetőzés más idegrendszeri tevékenységet igényel és más területeket aktivál, mint a társasjáték, a színezés, a mondókázás, vagy az összebújás. De a gyerekeknek mind-egyikre szüksége van! Az apai vakmerőségre és szigorra éppúgy, mint az anyai melegségre és aggódó figyelemre.

Megtartó közös élmények

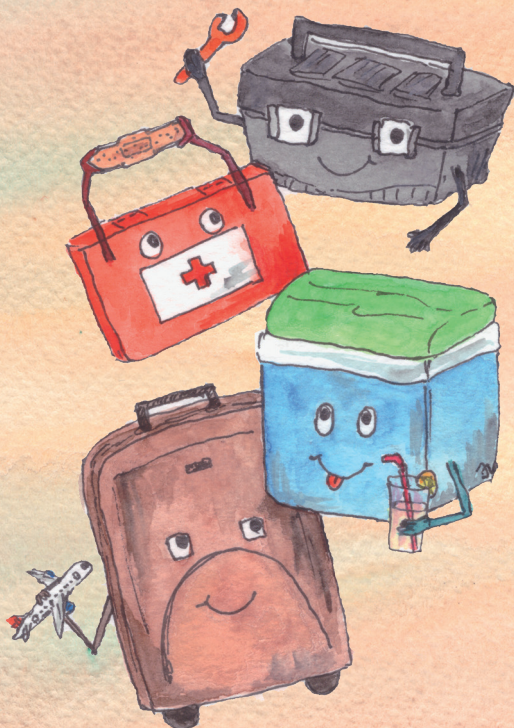
Nagyot ugrik a vetítés, hirtelen megváltoznak a méretarányok: az apát látjuk házuk teraszán ülve, mellette nagyobbacska gyermeke, lefelé, maga elé mered. Épp az ebéd utáni pihenés perceit töltik. Közben egy-egy mondatváltás hangzik el közöttük. Az apa érdeklődik kamaszodó gyermekétől. Néhány kérdés vakvágányra fut, másokra akár még egy-két szavas válasz is érkezik. Az apa ekkor saját, hasonló korú élményeiről kezd mesélni. Ezzel már kivált némi érdeklődést a mellette ülő, olykor idegennek tűnő családtagból. A beszélgetés kicsit beindul, melynek végén – atyai jótanács helyett – saját tapasztalatát osztja meg a kamasszal, aki egy részét kicsit szemtelenül visszadobja, másik részét megfontolja, és talán majd az adott pillanatban előveszi nadrágja zsebéből. Mindketten úgy néznek a másikra, hogy mögöttük van sok együtt töltött idő, kaland és tanulás, így nem vált óriásivá a szakadék köztük az élet elkerülhetetlen változásai közepette. Egyszerűen csak máshogy kell kapcsolódniuk, s ennek mikéntjét még mindketten tanulják, de nem adják föl.

Elég jó szülőnek lenni, életen át tartó tanulás. Ahogy anyának, úgy apának lenni is minden életszakaszban mást jelent. Folyamatos keresgélés és próbálkozás, önvizsgálat, kudarc és siker. De ha vannak közös pontok, közös élmények, ami csak apáé és gyermekéé, lesz mire építeni és lesz hova visszanyúlni. ///

Pótkerék Peti kalandjai

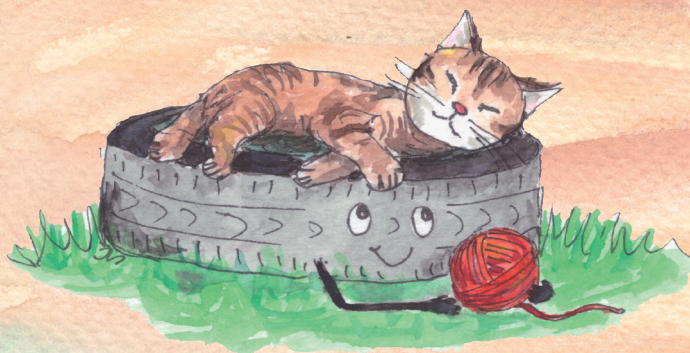
Írta: **Rumy Ágnes**

Rajzolta: **Jánossy Zsófia**

Élt egyszer egy kis fekete pótkerék, Petinek hívták. Egy lapos hátuljú, kicsi autó csomagtartójában lakott. Már születésétől kezdve itt élt, ahogy kigurult a gyárból, rögtön berakták a sötét csomagtartóba. Így aztán képzeljétek, nemhogy az autó meghajtásában nem vett részt, de úton sem gurult még soha!

Annyi volt a feladata, hogy figyeljen, és ha valamelyik kerék-társa megsérülne, például kilyukadna, beugorjon a helyére. Pótkerék Peti szerette társait és figyelt rájuk, mindamellett nagy vágya volt, hogy egyszer ő is kigurulhasson. Szeretett volna kalandozni, világot látni! Erre sajnos a sötét csomagtartóban nem sok esélye volt. Bármerre gurult is a kicsi autó, ő ebből semmit sem látott.

Mindamellett magányos is volt a csomagtartóban. Voltak ugyan szomszédai, a szerszámkészlet és a mentőláda, meg néhanapján a hűtőtáska illetve a gurulós bőrönd, velük mégsem találta igazán a közös hangot. A szerszámkészlet nagyon kreatív alkat volt, mindig a csavarokról, kulcsokról, alkatrészekről beszélt.

A mentőláda nagyon segítőkész személyiség volt, mégis általában a sebesülésekről, ájulásról, kötözésről társalgott. A hűtőtáska igen jó kedéllyel volt megáldva! Nem is csoda, hiszen mindig tele volt a bendője finomabbnál finomabb ételekkel, mint például a marhahúsos szendvics, a tavaszi saláta vagy a bodzás limonádé. De persze a bőrönd volt a legizgalmasabb beszélgetőpartner: óceánról, hegyekről, erdei utakról, külföldi városokról, szállodákról mesélt. Több nyelven is jól tájékozódott. Pótkerék Peti valahogy mégsem érezte otthon magát társai között. Ő is szeretett volna utazni, világot látni és új dolgokat kipróbálni. Csak várt és várt a csomagtartóban, miközben telt-múlt az idő. Míg nem egy nap már olyan magányosnak érezte magát, hogy úgy döntött, nem várakozik tovább a sötétben, hanem a saját kezébe veszi a sorsát! Útnak indul szerencsét próbálni. Mikor az autó gazdája felnyitotta reggel a csomagtartót, uccu neki, kigurult! Ahogy lepattant a földre, hirtelen

nagyon szabadnak érezte magát! Egyedül az úton, talpa alatt az aszfalt simogató melegsége, hihetetlen érzés volt! Közben sütötte hátát a nap és hallotta a madarak énekét is. Látta az utcán bicikliző embereket, járókelőket, házakat. Útja során még egy-egy kisebb pocsolóba is belehajtott, és csak kuncogott, mikor a hűvös víz körbefolyt az egész testén.

Csak gurult egyenesen előre. Ám egyszer csak kiabálást hallott:

– Nézzétek, ott gurul egy kerék! Az milyen jó lenne most nekünk!

– Hátha el tudjuk kapni!

Látta, hogy egy férfi szalad utána, majd két kezével megállította.

– De jó kis kerék! – mondta elismerően. – Pont jó lesz a kedves kis Cirminek.

A férfi bevitte egy ház udvarára, lefektette, és odahívta a kiscicát, Cirmet. Ezután a kis pótkerék lett Cirmi játszóhelye. A kismacska mindig belebújt, és ott játszott a fonallal, a csörgőjével, vagy éppen csak ebéd után szundított egyet benne. A kerék örült a kedves lakótársnak, szerette a tej illatát, a selymes bunda csiklandozását, de egy idő után elvágott onnan. Mikor Cirmi már kicsit megnőtt, egy reggel búcsút intett és kigurult a kertből. Ahogy ment az úton, egyszer csak kedves, idős hang ütötte meg a fülét:

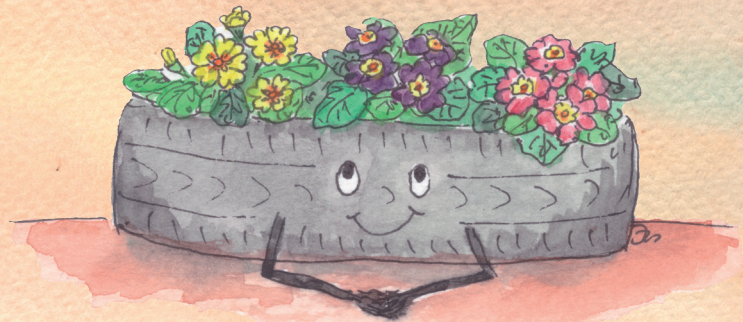
– Micsoda szép kerék! Milyen jó lenne ez a virágaimnak!

Azzal egy női kéz megragadta, megsimogatta, majd bevitte egy kicsi ház teraszára. Friss virágföldet mert belé, elegyengette és elültetett benne néhány virághagymát. Minden nap meg is öntözte, és nemsokára gyönyörű, színes virágok sarjadtak ki benne. Volt köztük sárga, lila, rózsaszín, s az illatuk is fenséges volt. A kis kerék nagyon szerette őket, de egy idő után mégis elvágódott. Amikor a virágok bekerültek a garázsba áttelelni, fogta magát és legurult a teraszról. Nézelődött, élvezte a friss levegőt, még a legördülő esőcseppek sem zavarták. Egyszer csak gyerekzsivaj ütötte meg a fülét:

– Nézzétek! Egy kis kerék!

– De aranyos!

– Milyen jó lenne nekünk!

Nevetve szaladtak utána a gyerekek. Két oldalról körbefogták, és bevitték egy kis udvarra.

– Nézd anya! Találtunk egy kereket. Most már lehetne nekünk is homokozónk! – ujjongtak.

A kis pótkerékbe nemsokára hűvös, aranyszínű homok került, beföldelték az udvar végébe, és a gyerekek minden nap ott játszottak. Belsejében méltóságteljes várak, magas tornyok, kedves házikók, villámgyors vasutak, izgalmas alagutak, karcsú hidak, bűvő patakok és széles medencék épültek. Így a kis kerék homokozóként körbeutazta az egész világot: járt a Balatonnál, a Mátrában, az egyiptomi piramisoknál, de még a kínai nagy falnál is!

Pótkerék Peti leírhatatlanul boldog volt. Ki sem gurult többé a kertből, mégis sokkal több helyre eljutott, mint amiről valaha álmodni mert.

Lány a Holdról

Kaguya hercegnő története a legősibb japán népmese feldolgozása. Egy bambuszvágó öregember egy bambuszrügyben gyönyörű, ujjnyi nagyságú lánykát talál. Hazaviszi a feleségéhez abban a hiszemben, hogy a lánykát az égiek küldték, mivel nincs gyermekük. Aranyat és drága kelméket is küldenek az égből a gyermek mellé, akit „szülei” Hercegnőnek kezdenek nevezni. Hercegnő szokatlanul gyorsan cseperedik, hamarosan már a falubeli gyerekek bandájával játszik és kacag a természet csodás teremtményei láttán. Apja azonban eltökéli, hogy valódi hercegnőhöz méltón kellene élnie, ezért a fővárosban palotát vásárol a család számára.

Az idilli élet itt ér véget, mivel a palotában szolgálók és egy szigorú nevelőnő igyekszik rávenni a szépséges lányt, hogy valódi úrhölgyként viselkedjék. Mikor felnőtté válva nevet választanak neki, Kaguya hercegnő szépségének híre futótűzként terjed országszerte, és máris öt magasrangú kérője akad... Kaguya azonban nem akar sem palotában élni, sem férjhez menni. Lelke szabadon szárnyalna, akár a madarak, együtt a természet más teremtményeivel. Kaguya hercegnő története tükröt tart a szülőknek és mindenkinek, aki úgy gondolja, szeretteinket csak anyagi javakkal elhalmozva és társadalmi megbecsüléssel felövezve tehetjük boldoggá. Be kell azonban látnunk, hogy törékeny emberek vagyunk csupán, és csak akkor értjük meg valójában, kit is bíztak ránk, mikor el kell búcsúznunk tőle. Látszólag mi kívánczunk el a földi létből, de valójában a mennyei teremtmények szólítanak minket vissza, akik tudják, minek mikor jön el az ideje.

Elwinger Tamás

KAGUYA HERCEGNŐ TÖRTÉNETE
japán animációs filmdráma, 137 perc, 2013
Rendező: Takahata Iszao

Magyar nyelv otthon

Magyar nyelvű otthon néven indult könyvsorozat iskolás gyermekek és családjaik számára. A sorozat – amelynek már megjelent a Magyarország, Vajdaság, Erdély és nemrégiben a Felvidék kötete az anyaországi, szerbiai, romániai és szlovákiai közönség számára – színes, informatív és szórakoztató módon hozza közel az anyanyelv szépségét és fontosságát az olvasóhoz. A magyarság és nyelvünk múltja és jelene, irodalma, érdekességei mellett igyekszik a különböző magyar nyelvű tájegységek és régiók jellegzetességeit is bemutatni. A nyelvi játékokról szóló fejezetben mindenki kedvére törheti a fejét például palindromokon („Kiserek mentén, lép sík ölen odavan a bánya rabja: jaj, Baranyában a vadon élő Kis Pálnét nem keresik!”), és arra is választ kaphatunk, hogy határon túli magyarként milyen lehetőségeink vannak az anyanyelvápolásra. Egyúttal azért is ajánlom e sorozatot mindenkinek, mert hiánypótló mű: szakmailag hitelesen

mutatja be kincseinket és ráébreszt, szükség van egyfajta tudatosságra is ahhoz, hogy magyar nyelvünket megőrizzük és át tudjuk adni az utókornak. A kötetek ugyanakkor szakítanak azzal a túlmisztifikálással, amelyet a hasonló jellegű munkák magukénak tudnak, hiszen minden nyelv éppolyan lenyűgöző, mint édes anyanyelvünk. A szívünkben elfoglalt kitüntetett helyét azonban nemhogy elvitatná, éppen ellenkezőleg, annál inkább hangsúlyozza.

Antal Gergely

POMOZI PÉTER SZERK.: MAGYAR NYELVŰ OTTHON (MNYO) SOROZAT
2017-2019
kapcsolat: magyarnyelvuotthon@gmail.com

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829
A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja:
Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Rákóczi út 29. I/5.

Számlaszám:
OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó:
Reskovits Ágnes

Szerkesztőség:
1088 Budapest, Rákóczi út 29. I/5.
Telefon: +36-1-247-8876
Email: ujvaros@ujvaros.eu

Főszerkesztő:
Csíkné Sisák Zita

A szerkesztőség tagjai:
Antal Gergely, Paksy Eszter,
Kovács Bertalan, Simkó Zsófia,
Feltserné Bernáth Mária, Tóth Judit

Nyomdai előkészítés:
Durst Norbert

Nyomtatás:
PR-Innovation Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjesztési munkatárs:
Papp Katalin
ujvaros.terjesztes@fokolare.hu
Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág

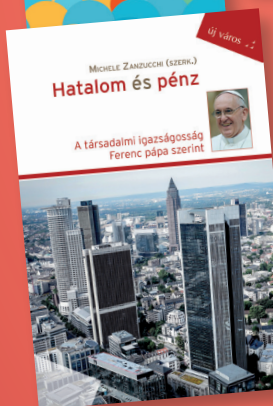
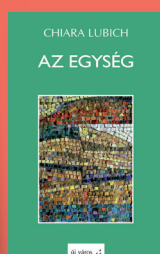
Nyomtatott előfizetés
a szerkesztőségben és terjesztői
munkatársunknál,
digitális előfizetés a
www.digitalstand.hu/ujvaros oldalon
lehetséges.

www.ujvaros.fokolare.hu

Megjelenik kéthavonta (évi 6 szám)
Egy példány ára 700 Ft
Éves nyomtatott előfizetés 3990 Ft
(6 lapszám + postaköltség)
Éves digitális előfizetés 2730 Ft

Tudta-e?

Az Új Város könyvei
megvásárolhatóak online
a www.prosperod.hu
felületen.

www.prosperod.hu

új város

Könnyű nyári olvasmány leendő
vagy már aktív fiatal szülőknek,
érdeklődő szakembereknek,
nagyszülőknek.

Egy könyv, ami nem megoldásokat
kínál, hanem szemléletet ad.

Raffaele Arigliani

Nevelés stressz nélkül

Hogyan válhatunk
kiegyensúlyozott szülőkké?

Keresse a katolikus könyvesbol-
tokban vagy rendelje meg online
a www.prosperod.hu oldalon.

új város

újváros
egy lap, ami összeköt

2019/4.